

บทนำ

ศาสตร์แห่งการทำนายดวงชะตามีมานานับแต่โบราณกาล
สตรีที่เกิดมาพร้อมกับชะตาหงส์ สวรรค์ได้ลิขิตมาให้เป็นมารดาของแผ่นดิน
ผู้ที่ครอบครองนาง เท่ากับครอบครองบัลลังก์มังกร
ดวงชะตาที่ยิ่งใหญ่ ย่อมต้องอยู่กับผู้ที่แข็งแกร่งทัดเทียมกัน
มิเช่นนั้น ความสมดุลของใต้หล้าจะถูกทำลาย
สงคราม ภัยพิบัติ โรคระบาด ความแตกแยก
กล่าวได้ว่าทั่วทุกหย่อมหญ้า หาได้พบความสงบสุขไม่

ปลายหนักร้อนเป็นสัญญาณบอกว่าฤดูฝนกำลังจะมาเยือน เสียงหวีดหวิว
ของสายลมยามเช้าเคล้าก้านหลิวที่ลู่ลงสู่สายธารา ริมแม่น้ำสายยาวซึ่งผ่าเข้า
กลางเมืองมีศาลาใหญ่ยื่นลงสู่ผืนน้ำมาครั้งหนึ่ง เรียกได้ว่าเป็นสถานที่ชุมนุม
แลกเปลี่ยนความคิด ประชันปัญญาของเหล่านักปราชญ์

“ฤดูฝนปีนี้หน้าหลาก พี่สว่นไร่นาส่วนถูกทำลายเสียหาย หากทางการ
ไม่รีบแก้ไขปัญหา เกรงว่าชาวนาชาวไร่ที่เดือดร้อนคงไม่ยอมอยู่เฉย” ปราชญ์เฒ่า
ผู้หนึ่งถอนหายใจพลางลูบไล้หนวดเคราขาวของตนเองไปด้วย

เรื่องของบ้านเมืองอยู่ในมือของนักปกครอง พวกเขาเป็นนักปราชญ์ที่มี
ความรู้มากแต่ไร้หนทางให้คำปรึกษา อุปมามิต่างจากผู้เก่งกาจขาดแหล่งสำแดง

กำลัง¹ วันๆ จึงได้แต่มานั่งพร่ำบ่น ร่ำพิงร่ำพันกันในตลาดเดียวดาย

ความจริงแหล่งรวมบัณฑิตแห่งนี้มีมาหลายเดือนแล้ว ชาวบ้านต่างรู้เห็นกันโดยทั่ว

บัณฑิตวัยกลางคนที่นั่งเยื้องไปอีกฟากพยกหน้ารับ “เห็นว่าคนรุ่นใหม่ใส่ใจแต่เรื่องศึกสงคราม ไม่สนเรื่องปากท้อง บ้านเมืองจะอยู่ได้ย่อมมาจากฐานที่แข็งแกร่ง หากไม่ดูแลใส่ใจคนรากหญ้า แล้วแว่นแคว้นจะมั่นคงได้หรือ”

ทันใดนั้นเอง บรรยากาศพร่ำบ่นอันเอื่อยเฉื่อยในตลาดก็ถูกเสียงประหลาดหนึ่งดังซัดจิ้งหะขึ้นมา

ตุ้ม!

ผู้คนในตลาดต่างหันขวับไปมองที่มาของเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน

ช่างไร้มารยาท ไร้การศึกษา บิดามารดาไม่สั่งสอน!

ถ้อยคำด่าทอเชือดเฉือนผ่านแววตา แต่กลับไม่อาจทำให้บัณฑิตน้อยในเครื่องแต่งกายสะอาดสะอ้านสะทกสะท้านได้เพียงนิด

“เฮ้อ ได้หล้าแห่งนี้... คนกำหนดหรือจะสู้ฟ้าลิขิต” เสียงหวานเล็กที่ชวนให้คิดว่าเป็นสตรีดังเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากจิ้มลิ้มสีชมพูสด ขณะที่เจ้าตัวปากรวดอีกก้อนหนึ่งในมือลงไปในน้ำ

“พลามันใดของเจ้า”

ร่างเล็กผินหน้าจากสายน้ำที่ไหลเชี่ยวกลับมายังผู้ถาม เจ้าของใบหน้าหวานพร้อมสะอาดสะอ้านดูอายุไม่เกินสิบสี่สิบห้าคลี่ยิ้มกว้างจนตาหยี “ข้าก็พลามันไปตามที่พูดนั่นแหละ ผู้อาวุโสอย่าได้ถือสาเลย”

“เจ้า!” คนหนึ่งเกาะพัดขึ้นอย่างไม่พอใจ “ที่นั้ต้อนรับแค่วิณญชนผู้มีการศึกษา เจ้าเป็นลูกเต้าเหล่าใครถึงได้กล้ามาอวดเบ่งที่นั้ รีบใส่หวักลับไปเสีย ประเดี๋ยวจะหาว่าพวกข้ารังแกเด็ก!”

ดวงตากว้างของผู้ถูกไล่ตะเพิดกะพริบน้อยๆ ร่างบางเปลี่ยนท่าจากการ

¹ 英雄無用武之地 สำหรับนั้ปรากฏใน จดหมายเหตุสามก๊ก ภาคจ๊กก๊ก ชีวิตประวัติของขงเบ้ง แปลความหมายได้ว่า คนมีความสามารถ แต่ขาดที่ที่จะแสดงออกมาเท่านั้น

นั่งอยู่ที่ระเบียงศาลา มายืนประจันหน้ากับคนทั้งมวล

“ผู้อาวุธทุกท่าน” ผู้ไม่เอียนามประสานมือไว้เบื้องหน้าด้วยท่าที่นอบน้อม และอ่อนช้อยกว่าเดิม “เรื่องน้ำหลากน้ำท่วมเพ็งจะมีไปเมื่อสองวันก่อนโดยไม่มีผู้ใดทันได้เตรียมตัว พวกท่านรีบด่วนตัดสินใจผู้อื่นเยี่ยงนี้มีไว้ชีวิตของคนใจกว้าง หรือท่านมีคณูจักรับราชการอยู่ข้างใน ถึงกล่ากล่าวหาว่าเรื่องนี้ถูกผู้ที่อยู่เบื้องสูงละเลย ไม่กลัวหัวจะขาดกันหรือ”

ครั้นเจ้าคนอ่อนวัยกล่าวถึงเรื่องเบื้องสูง สีหน้าของเหล่าคนเฒ่าต่างก็เปลี่ยนไปทันควัน

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่เพิ่งขึ้นเสวยราชสมบัติไปเมื่อปีก่อน เป็นธรรมดาที่ผู้คนทั่วไปจะยังไม่ค่อยรู้จักนิสัยใจคอ

ด้วยเหตุนี้ใครบ้างจะกล้าเสี่ยงกับข้อหา ‘ลบหลู่เบื้องสูง’

“เจ้า...” ผู้เฒ่าเฒ่ายาวส่งเสียงฮึดฮัด “เจ้ามันก็แค่เด็กที่คิดเองเออเอง ข้าเพียงเป็นห่วงเรื่องความเป็นอยู่ของชาวนา เจ้าอายุแค่นี้จะไปรู้เรื่องอันใด!”

“ท่านผู้อาวุธกล่าวได้ถูกต้อง ข้ายังเด็กนัก จะไปรู้เรื่องอันใด” คนอายุน้อยกล่าวพลางพยักหน้าหงิกๆ การแสดงออกว่าเห็นด้วยส่งผลให้บัณฑิตทั้งหลายขมวดคิวงงวยมากกว่าเดิม

เจ้าเด็กบ้านี่จะมาไม่ไหนกันแน่...

“ข้าถือเป็นเด็กรุ่นใหม่ที่ได้รับประสบการณ์ โฉนเลยจะไปสู้ผู้ที่อาบน้ำร้อนมาก่อนอย่างพวกท่าน บ้านเมืองนี้มีผู้รอบรู้มากมาย แต่ไม่เคยมีสักคราที่ทางการและพวกท่านจะมีโอกาสได้หารือ พวกท่านคิดว่า... สาเหตุมาจากอะไร” หมุ่มน้อยหน้ามนถามพลางไล่สายตามองพวกเขาตาแป๋ว ครั้นเห็นกลุ่มบัณฑิตเริ่มมองหน้ากัน เจ้าตัวก็เอามือโพล่หลัง บ่นพึมพำต่อ

“อ้อ... ที่แท้แม้กระทั่งเหล่าผู้รู้ศาสตร์รัฐดารา เรื่องความเป็นอยู่ปากท้องของตนเองก็เป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน”

ครานี้ผู้ที่ร้อนตัวถึงกับหน้าแดงกันถ้วนหน้า

“สามหวานัก! อย่ามาพูดจาปั่นน้ำเป็นตัว”

“ใช่! ไม่เคยมีเรื่องพรรคนั้นเสียหน่อย!”

“พวกเราเป็นนักปราชญ์ ในเมื่อมีความรู้ติดตัว มีหรือจะไม่ช่วยคนที่

เด็ตร้อน”

“หือ...” ผู้ฟังลากเสียงยาว มุมปากยกยิ้มนิดๆ “หมายความว่าสำหรับพวกท่านแล้ว เรื่องคุณธรรมย่อมมาก่อนเรื่องปากท้องของพวกท่านเองใช่หรือไม่”

ในเมื่ออีกฝ่ายโปรยทางมาเช่นนี้ หากพวกเขาไม่ยอมรับก็เท่ากับเสียหน้าครั้งใหญ่ เหล่าบุรุษหลายช่วงวัยต่างยียดอก ตอบประสานเป็นเสียงเดียวกัน

“แน่นอน!”

“เลื่อมใส เลื่อมใส เด็กเมือวานขึ้นแท่นข้าเลื่อมใสพวกท่านยิ่งนัก” เจ้าของเสียงหวานค้อมศีรษะน้อยๆ เพื่อซ่อนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของตนเอง “พี่ชายท่านนั้นได้ยินแล้วใช่หรือไม่ ท่านผู้อาวุโสเหล่านี้ต่างรับปากแล้วว่าช่วยโดยไม่คิดค่าตอบแทน!”

หือ?

คนรุ่นเก่าเห็นหนุ่มน้อยหน้ามึนหันไปตะโกนพูดกับผู้ที่อยู่ด้านนอก ก็รีบหันขวับไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน

นั่นมัน...

แม้ดวงตาหลายคู่จะเริ่มฝ้าฟางเพราะวัยที่โรยรา ทว่าด้วยระยะใกล้ ประกอบกับชุดโดดเด่นที่อีกฝ่ายสวม ต่อให้ผู้มองตาบอดสีก็ย่อมมองเห็น

“ทะ...ทำความเคารพท่านเจ้าเมือง”

ผู้ที่มาใหม่คือชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ สีหน้าเคร่งขรึม ด้านหลังมีทหารจากการติดตามมาอีกสิบนาย

ต่อให้จำนวนบัณฑิตในศาลาจะมากกว่า ทว่าเนื่องจากศาลาแห่งนี้คร่อมอยู่บนผืนน้ำถึงกึ่งหนึ่ง ทหารเพียงเท่านั้นก็มากพอที่จะปิดล้อมทางออกที่เหลือไว้ได้ทั้งหมด

เหล่าผู้มารวมตัวกันในศาลาต่างมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ก่อนหน้านี้เชื่อว่าจะไม่มีคนของทางการมาเรียนเชิญหรือขอความช่วยเหลือ แต่เพราะผู้มีชื่อเสียงมาวิชาเหล่านี้ต่างเรียกค่าตอบแทนสูงลิ่ว ดังนั้นพวกขุนนางข้าราชการทั้งหลายจึงได้รับคำสั่งจากองค์เหนือหัวไม่ให้ข้องเกี่ยวกับพวกเขาอีก

แน่นอนว่าเรื่องนี้ย่อมทำให้สมาคมนักปราชญ์และบัณฑิตต่างไม่พึงพอใจ ถึงขั้นร่วมมือกันปล่อยข่าวลือมั่วสุมให้แกราซวงค์ จับกลุ่มนัดประชุมกันพร่ำบ่น

ในที่สาธารณะ จนชาวบ้านต่างลือกันทั่วว่าราชสำนักไม่เห็นหัวเหล่าบัณฑิต ไม่ให้เกียรติผู้รู้ที่น่าเลื่อมใส

พร่ำบ่นแต่ปัญหา... ทว่าไม่เคยเสนอแนวทางแก้ไข

เรื่องนี้... สร้างความเสื่อมเสียให้แก่แว่นแคว้นไม่น้อยเลยทีเดียว

เหล่าผู้ก่อเรื่องซึ่งยืนอยู่ในศาลาต่างรู้ความผิดของตนเองดี ด้วยเหตุนี้จึงพากันยืนนิ่งราวกับร่างกลายเป็นหิน จะมีก็แต่หนุ่มน้อยหน้ามนที่เดินฝ่าฝูงชนออกนอกศาลาไปอย่างสง่าผ่าเผย

ผู้เป็นเจ้าเมืองไม่รอช้า เดินตรงเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าร่างเล็ก ประสานมือคำนับพร้อมกับกล่าวคำขอบคุณ “ขอบคุณ ท่านหญิงมู่”

บัณฑิตเหล่านั้นต่อให้ก่อเรื่องวุ่นวายแต่ก็มีศักดิ์ศรีมากพอที่จะรักษาสัจจะต่อนั้นทางการจะได้รับความร่วมมือที่ดีกว่าเมื่อก่อนอย่างแน่นอน

ด้านผู้ยืนอยู่ใกล้พอที่จะได้ยินสรรพนามเรียกขานต่างอ้าปากค้าง

เจ้าเด็กปากกล้าผู้นี้เป็นถึงท่านหญิงเซียวรี!

พวกเขาพยายามหลอกตัวเองว่าคงหูฟาด จนกระทั่งทหารที่รายล้อมอยู่ด้านนอกประสาณเสียงกันก็ก้อง

“ทำความเคารพท่านหญิงมู่!”

วันนี้มู่เพยเหลียนอารมณ์ดีเป็นพิเศษ บุตรสาวคนโตของท่านอ๋องมู่ยกยืมซุกซน ก่อนจะหันไปโบกมือให้ผู้ที่อยู่ในศาลาเป็นการส่งท้าย

“ขอบคุณผู้อาวุโสทุกท่านที่พร้อมใจกันสร้างประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง ข้ามู่เพยเหลียน ขอใช้ชื่อตนเองเป็นประกัน เรื่องนี้จะต้องถึงหูของเบื้องสูงอย่างแน่นอน”

แทนที่คนฟังจะซาบซึ้ง ผลที่ได้กลับตรงกันข้าม เมื่อพวกเขาต่างหันซัดกันเป็นแถบ

‘เรื่องนี้’ ที่ว่า... นี่นางหมายถึงเรื่องใดกัน!

หนึ่ง

ชะตานางหงส์

ช่วงเวลาพลบค่ำเหล่านกกาخانเสียงร้องเรียกครอบครัวให้โฉบบินกลับรัง

แม่ท่านหญิงน้อยจะรักสนุกและแอบหนีออกไปเที่ยวนอกจวนอยู่เป็นประจำ แต่ไม่เคยสักครั้งที่นางจะพลาดเวลาकिनมือคำร่วมกับบิดามารดาและน้องๆ

ทว่า... บรรยากาศภายในจวนอ่องยามนี้แปลกพิลึก

มู่เพยเหลียนคิดพลางเขิดหน้าขึ้น จมูกทรงหยดน้ำสวยส่งเสียงฟุดฟิดเพื่อสูดหากลิ่นหอมของอาหาร

‘ไม่มีกลิ่น’

ผู้ใช้วิชาตัวเบากระโดดข้ามกำแพงลงมาเล็กคิ้วฉงนสงสัย ก่อนที่โสตประสาทอันฉับไวจะสัมผัสได้ถึงกลุ่มคนจำนวนหนึ่งซึ่งกำลังเดินไถ่เข้ามา

เด็กสาวในวัยซุกซนมองซ้ายแลขวา ครั้นไม่เห็นที่ซ่อนก็กระโดดขึ้นไปหมอบอยู่บนกำแพงตามเดิม

วันนี้บิดากำชับว่าไม่ให้หนีออกไปข้างนอก ขึ้นถูกจับได้คงโดนตำหนิ ทั้งยังทำให้บิดากังวลใจอีกด้วย

“หลีกกง ข้าขอส่งท่านแค่นี้”

ใบหูของมู่เพยเหลียนกระดิกเล็กน้อย เสียงนั้นย่อมเป็นของบิดาไม่ผิดเพี้ยน

ไม่เคยรู้มาก่อนว่าวันนี้จะมีแขกมาเยือนที่จวนอ่อง มิหนำซ้ำยังเป็นถึงข้า

รับใช้คนสนิทของฮ่องเต้

มู่เพยเหลียนซึกสังหรณ์ใจไม่ดี ทุกครั้งที่คนจากวังหลวงเดินทางมาเยี่ยมเยียน นางก็มักถูกบิดามารดากักตัวมิให้ออกมาพบหน้าสักครั้ง

ความจริงนางรู้สาเหตุว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรก็ยังหวังว่าสักวันหนึ่งบิดามารดาจะเห็นว่านางโตพอ และพุดคุยปัญหาเรื่องนี้กับนางตรงๆ ได้เสียที

“ขอบพระทัย ท่านอ๋อง” หลี่จวงโค้งกายคารวะผู้มีศักดิ์สูงกว่าเขาอยู่หลายชั้น “น่าเสียดายนักที่วันนี้บ่าวไม่มีโอกาสได้พบหน้าท่านหญิงเพื่อส่งมอบของขวัญด้วยตนเอง”

“ก็แค่ของขวัญ ท่านไม่เห็นต้องจริงจังถึงเพียงนั้น” มู่หลิ่งเหวินกล่าวเสียงขรึม

“จริงด้วยฯ” คู่สนทนาเอ่ยพลางยกชายแขนเสื้อขึ้นมาซับเหงื่อบนหน้าผาก แม้จะถูกกีดกันมากเพียงใด แต่ชั้นที่ผู้รักตัวกลัวตายเยี่ยงเขาก็ต้องตั้งใจทำตามหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่

ปีนี้ท่านหญิงมู่เพยเหลียนอายุสิบสี่ปีแล้ว สมควรอย่างยิ่งที่จะถวายตัวเข้าวังเสียที

ด้วยบรรดาศักดิ์ ประกอบกับคำทำนายที่มีไว้ตั้งแต่แรกเกิด ท่านหญิงไม่จำเป็นต้องผ่านขั้นตอนการคัดเลือกใดๆ ก็จะมีเกี้ยวแปดคนหามมารับ ทั้งยังได้รับตำแหน่งของเธอ เป็นมารดาของแผ่นดิน อยู่ได้เพียงคนผู้หนึ่งแต่อยู่เหนือคนทั้งมวล

นี่ถือเป็นเกียรติยศสูงสุดของสตรีที่ไม่รู้ว่าจะต้องทำบุญสร้างบารมีมากี่ชาติถึงจะได้รับ เขาเองก็ไม่เข้าใจเช่นกันว่าไยท่านอ๋องกับพระชายาจึงยังไม่พอพระทัยเอาแต่บ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับเรื่องการถวายตัวทำเดี๋ยว

เรื่องนี้ยึดเยื้อมาตั้งแต่สมัยฮ่องเต้องค์ปัจจุบันยังรับตำแหน่งเป็นรัชทายาท จวบจนกระทั่งบัดนี้รับตำแหน่งเป็นโอรสสวรรค์ได้หนึ่งปีก็ยังไม่มีการเสด็จขางพระวรกาย

ชีนป่ล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป... ย่อมกระทบต่อความมั่นคงของแว่นแคว้น

“ท่านอ๋อง มิใช่ว่าบ่าวไม่ทราบถึงความรักที่ทรงมีให้ท่านหญิง แต่ท่านหญิง

มีชะตานางหงส์ อย่างไรก็ตามวันหนึ่งก็ต้องเป็นของเธอ กลายเป็นพระมารดาของแผ่นดิน...”

“สรรพสิ่งล้วนไม่แน่นอน คำทำนายก็มาจากปากของมนุษย์ หาใช่เทพเซียนที่ไหน”

หลี่จวงเหวี่ยงแหวกหน้ากว่าเดิม “ท่านอ๋อง อย่าทรงทำให้ฮ่องเต้ลำบาก พระทัยเลยพะย่ะค่ะ”

“ข้าจำเป็นต้องสนใจด้วยรี ว่าเขาจะลำบากใจหรือไม่ลำบากใจ”

น้ำเสียงที่กล่าวออกมาเปี่ยมด้วยबारमीอันน่าหวาดหวั่น หลี่จวงอยู่กับฮ่องเต้ทุกวัน ยังไม่รู้สึกลัวหรืออดัดใจเท่าการเผชิญหน้ากับมู่หลิงเหวิน อดีตแม่ทัพใหญ่ซึ่งกราศึกในสนามรบเพื่อแคว้นเยว่มานานกว่าครึ่งชีวิต

“บ่าวจะกราบทูลให้ท่านอีกแค่หนึ่งเดียวเท่านั้น แต่จะได้หรือไม่ได้ ฝ่าบาทจะเป็นผู้ตัดสินพระทัยเอง งานเลี้ยงครั้งนี้เป็นงานใหญ่... ฝ่าบาททรงกำชับให้เปิดตัวท่านหญิงอย่างสมพระเกียรติ” ขึ้นที่วัยกลางคนกล่าวพลางถอนหายใจน้อยๆ “บ่าวขอบังอาจแนะนำว่า อย่าทรงดื้อรั้นนักเลยพะย่ะค่ะ”

มู่เฟยเหลียนซึ่งแอบฟังอยู่เงียบๆ แม้มปากจนกลายเป็นเส้นตรง แม้จะเป็นความทรงจำในวัยเยาว์ แต่นางก็จำได้อย่างแม่นยำว่าฮ่องเต้ซึ่งอายุมากกว่านางเป็นสิบๆ ปีมองนางด้วยสายพระเนตรเช่นไร

ทรงมองนาง... เหมือนกำลังตีราคาสินค่าขึ้นหนึ่ง!

บิดาของนางเกลียดชังหน้าฮ่องเต้ผู้นั้น

มารดาของนางเองก็เกลียดชังหน้าฮ่องเต้ผู้นั้น

ทั้งนางและท่านลุงทรงเลี้ยวเกลียดชังหน้าฮ่องเต้ผู้นั้น

มู่เฟยเหลียนขีดหน้าขึ้นอย่างหงุดหงิด นัยน์ตาขุ่นมัวไม่ชอบใจอย่างยิ่ง

เพียงเพราะนางเกิดมามีชะตาหงส์ คนรอบกายก็คิดจะจับนางขึ้นเชียง ส่งเข้าวังหลังเหมือนหมูหันจานหนึ่ง!

นางครุ่นคิดอย่างใจลอย ด้วยเหตุนี้จึงไม่ทันสังเกตเห็นว่าบิดาได้ส่งแขกออกจากจวนไปเรียบร้อยแล้ว

“เหลียนเอ๋อร์”

ผู้ถูกเรียกสะดุ้งโหยง ครั้นประสาธน์สายตากับมู่หลิงเหวินผู้เป็นบิดาก็พลัน

หัวเราะแห้ง

“เหะๆ ท่านพ่อของข้า”

“โยจึงไปเกาะอยู่บนกำแพง ไม่ลงมาบนพื้น” ชายวัยกลางคนเอ่ยถามเสียงขรัม แม้อายุจะล่วงเลยวัยหนุ่มมานาน ทว่าอดีตแม่ทัพผู้เกรียงไกรกลับมีกลิ่นอายดุติ่นน่าเกรงขาม รูปร่างกำยำล่ำสันแข็งแรง ทะนงองอาจ เปี่ยมด้วยบารมีที่มิใช่ใครนือยากจะมีก็ได้

มู่เพยเหลียนภาคภูมิใจในตัวบิดาเสมอ บิดาของนางเก่งกล้าสามารถ ถูกยกย่องให้เป็นวีรบุรุษของแผ่นดิน

มีหน้าซำ้บิดาของนางยังรักเดียวใจเดียว ตลอดเวลาที่ผ่านมาเพียงมารดา แม้จะมีสตรีมากหน้าหลายตาเสนอดัว หรือกระทั่งองค์เหนือหัวเป็นผู้พระราชทานให้ บิดาก็จะปฏิเสธอย่างหนักแน่นทุกครั้ง

เนื่องจากมีบิดามารดาเป็นแบบอย่าง นางจึงปรารถนาจะครองคู่กับบุรุษที่มีเพียงรักเดียว ดังนั้นต่อให้อีกฝ่ายจะเป็นโอรสสวรรค์ซึ่งมีอำนาจสูงสุดในแว่นแคว้น นางก็จะไม่แบ่งปันของของตนเองร่วมกับผู้อื่นโดยเด็ดขาด!

สตรีในชุดแต่งกายของบุรุษกระโดดลงจากกำแพงแล้วตอบเสียงใส

“พอดีเปลี่ยนเออร์เห็นท่านพ่อมีแขกจึงไม่ยอมเข้ามาบรรพทวน” นางก้มหน้าเพื่อซ่อนรอยยิ้มแสนทะเล้น

มู่หลังเหวินรู้จักบุตรสาวมาตั้งแต่เกิด มีหรือจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายติดนิสัยนี้มาจากผู้ใด

ภรรยาของเขา... เหลอชิง นางมีสหายเป็นปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง

เรื่องนี้มีเพียงเขากับคนใกล้ชิดเท่านั้นที่รู้ และด้วยความที่มู่เพยเหลียนเป็นบุตรสาวคนแรก เจ้าปีศาจตนนั้นก็เหมือนได้ของเล่นชิ้นใหม่ มันมักหาเวลาเข้ามาสูงส่งกับเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา ปลูกฝังพฤติกรรมที่ไม่ดีให้แก่นาง

มู่หลังเหวินรักบุตรสาว ทั้งยังเกรงใจภรรยา ด้วยเหตุนี้จึงต้องยับยั้งจิตใจไม่ให้ดาบปราบปีศาจซึ่งเป็นมรดกตกทอดประจำตระกูลมาไล่ฟันพวงหางมันจนขาดวัน

ล่วงเลยมาหลายปี สรรพสิ่งในโลกล้วนไม่จีรัง บัดนี้สังขารของเขาโรยราลงทุกวัน ผิดกับปีศาจจิ้งจอกตนนั้นที่ยังคงรูปร่างของชายหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ ไว้

ไม่เปลี่ยนแปลง

“เจ้าแอบออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกมาอีกแล้วใช่หรือไม่” บิดาหรีตามองชุดที่นางสวม มันใช่ชุดของสตรีเสียที่ไหน

“ลูก... มีเหตุให้ต้องไปช่วยเหลือนานเจ้าเมือง” บุตรสาวตอบอ้อมแอ้ม แม้จะเป็นการยื่นมือเข้าไปยุ่งโดยที่นานเจ้าเมืองไม่ได้ขอความช่วยเหลือโดยตรง ทว่าบทสรุปก็ถือว่านางได้ช่วยเหลืออีกฝ่าย ดังนั้นจึงไม่ถือว่าเป็นการโกหก

นานลุ่มหลงเสียเคยกล่าวไว้ ต่อให้เจตนาแรกเริ่มเดิมทีจะไม่ดี แต่ถ้าผลออกมาดีก็ถือว่าใช้ได้

“อ้อ” นานอ่องเลิกระชนง “เพิ่งรู้ว่าท่านเจ้าเมืองคนปัจจุบันจะไร้สามารถถึงเพียงนี้”

“ท่านพ่อ... มันไม่ใช่แบบนั้นสักหน่อยเพคะ”

“เจ้าไปรู้จักเจ้าเมืองมาตั้งแต่เมื่อไร”

“มิตรภาพไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของเวลา” มู่เพยเหลียนกระแอมไอพลางปรีเข้าไปเกาะแขนบิดาอย่างอดอ้อน “ท่านพ่อ ลูกหิวข้าว เราไม่ได้กินข้าวด้วยกันนานแล้ว เย็นนี้ท่านจะอยู่กินข้าวกับลูกและน้องๆ ใช่หรือไม่”

มู่เพยเหลียนเพิ่งอายุสิบสี่ แมื่อก่อนหน้านั้นเธอซึ่ง มารดาของนางจะมีนิสัยเป็นผู้ใหญ่ตั้งแต่เยาว์วัย แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามารดากับบุตรจะต้องเหมือนกัน

เย็นวันนั้นพระชายาไม่ได้กลับมาเสวยมื้อค่ำที่จวนอ่องเพราะติดงานด่วนที่โรงหม้อ

มู่หฺลิ่งเหวินถอนหายใจยาว ยกมือลูบไล้เรือนผมนุ่มลื่นอย่างเอ็นดูรักใคร่ ทว่าแวตาทที่มักจะทอดมองมาอย่างอบอุ่นกลับเต็มไปด้วยความกังวล

เขากำลังคิดถึงอนาคตของมู่เพยเหลียน...

“อ้อ วันนี้นพจะอยู่กินข้าวเป็นเพื่อนพวกเจ้า”

มู่เพยเหลียนได้ยืนเช่นนั้นก็ยิ้มกว้างจนตาหยี เกาะติดบิดาไม่ยอมห่างตลอดยามร่วมโต๊ะอาหาร กระทั่งล่วงผ่านยามชวิ² จึงได้กลับไปอาบน้ำและพำน้องๆ เข้านอน

พวกนางพี่น้องมีกันทั้งหมดสี่คน นางเป็นพี่สาวคนโต ส่วนที่เหลือเป็นชาย

น้องรอง มุซึฮิยาง อายุสิบขวบ

น้องสาม มุซึจิ่ว อายุห้าขวบ และคนเล็กสุด มุซึชิว อายุสี่ขวบ

เนื่องจากนางชอบออกไปท่องเที่ยวข้างนอกกับทรงเลี้ยว ปีศาจจึงจ้องเฝ้าทางซึ่งเป็นสหายของมารดา ไม่ก็ติดตามมารดาเดินทางไปต่างแคว้นเพื่อตระเวนช่วยเหลือรักษาผู้คน น้องชายทั้งสามคนจึงค่อนข้างสนิทสนมกันมากกว่า แต่มุเพยเหลียนรู้ว่าลึกๆ แล้วพวกเขาก็เป็นห่วงนาง บางครั้งเวลานางออกไปเที่ยวเล่นจนเลยเวลาอาหารเย็นแล้วถูกบิดาลงโทษไม่ให้กินข้าว พวกเขาก็มักจะแอบแบ่งอาหารที่เหลือมารวมๆ กันไว้ให้นางล่องหน้า ไม่ปล่อยให้นางหิวโหย

แสงจากเทียนไขภายในห้องนอนทอดแสงริบหรี่ มุเพยเหลียนนั่งเอนกาย

บนเตียงยาวริมหน้าต่าง เท้าแขนมองพระจันทร์บนผืนฟ้าอย่างเหม่อลอย

สุดท้าย... วันนี้นางก็ไม่ได้คุยเรื่องนั้นกับบิดาอยู่ดี

“พี่ใหญ่”

เสียงเล็กแหลมที่ยังไม่แตกหนุ่มเรียกเบาๆ จากทางด้านหลัง ครั้นมุเพยเหลียนหันหลังกลับไปก็เห็นมุซึฮิยางนั่งอยู่ปลายเตียง ดวงตาสีน้ำหมึกไร้เค้าความง่วง ผิดกับน้องชายอีกสองคนที่หลับสนิท มุซึจิ่วเอาหน้าซุกเข้าที่ท้องของมุซึชิว ซ้ำเป็นภาพที่น่ารักน่าเอ็นดู

“ไม่ง่วง?” เด็กสาวเอ่ยถาม

ผู้เป็นน้องชายพยักหน้า พอนางกวักมือก็รีบเดินเข้ามาทั้งตัวลงนั่งข้างๆ เท้าแขนมองผืนฟ้าร่วมกัน

“เจ้ามีสิ่งใดอยากพูดกับข้าหรือไม่ ปกติเจ้าชอบนอนเป็นชีวิตจิตใจมิใช่หรือ”

มุซึฮิยางย่นจมูกเมื่อถูกพี่สาวเอ่ยกระแซะ ครั้นจะร้องโวยวาย อีกฝ่ายก็

² ยามชวี คือเวลาตั้งแต่ 19.00 น. – 20.59 น.

รีบเอามือมาปิดปากเขาเอาไว้

“ฮู้!” นางพยักพืดไปทางเด็กน้อยสองคนที่นอนหลับอยู่ “ถ้าพวกเขาตื่นมาแล้วจะหลับยาก ขำร้องเพลงกล่อมจนคอแห้งไปหมด”

คราวนี้ผู้ที่อายุน้อยกว่าพยักหน้าอย่างเข้าใจ เบียดร่างอวบนุ่มนั้นมาชิดนางแล้วกระซิบเสียงเบา “ข้ามีคำถาม”

“อ้อ ถามมาได้”

“ท่านจะเป็นสองเฮาจริงหรือ”

มู่เพยเหลียนชะงัก หันขวับมามองเด็กชายวัยสิบขวบอย่างไม่อยากเชื่อ “เจ้ารู้เรื่องนี้ด้วยหรือ”

“เข้าไปเรียนกับอาจารย์ในวังหลวง บุตรขุนนางคนอื่นต่างก็พูดถึงเรื่องนี้นักทั้งนั้น ทั้งยังยึดเยียดขมให้ข้าเอากลับมาให้ท่านอีก” มูซียางเล่าไปหน้าบึ้งไป

“ขนมรี?” เด็กสาวถามเสียงสูง พอเห็นสายตาอีกฝ่ายล่อแลกก็เอามือหยิกแก้มยู้ๆ นั่นทันที “เลี้ยวหาง หากเรื่องที่เจ้าพูดเป็นความจริง ไยข้าจึงไม่เห็นขนมที่เจ้าว่านั้นเลยเล่า”

“ชะ...ข้า” ผู้เป็นน้องชายเหวี่ยงตาก “ข้ากลัวว่าในขนมอาจจะมียาพิษก็เลยขมดูให้แล้ว!”

“แหม ฉลาดนักนะน้องชายข้า” มู่เพยเหลียนดึงแก้มยู้ของคอนโกทอย่างมันเขี้ยว “เจ้าตะกะตะกลาม กินไม่เลือกเช่นนี้ ต่อไปภายภาคหน้า คนที่จะตายเพราะยาพิษย่อมไม่ใช่ข้า แต่จะเป็นเจ้าเสียมากกว่า”

“โอ๊ย!” มูซียางร้องลั่นเมื่อแก้มของเขาถูกอีกฝ่ายดึงยัดแล้วปล่อยออก ต่อมาดวงตาก็เหลือกโตเมื่อตระหนักได้ว่าตนเองส่งเสียงดัง พอหันกลับไปยังเตียงนอนแล้วเห็นน้องชายสองคนพลิกตัวก็เผยสีหน้าโล่งอก

“ฟู...”

ทายาทสกุลมู่ถอนหายใจออกมาพร้อมกัน พอรู้ตัวก็หันมองหน้า ตามด้วยเสียงหัวเราะคิกคักอย่างซุกซน

“ข้าไม่อยากเป็นสองเฮาหรอก” มู่เพยเหลียนตอบไปตามตรง “ข้ามีความฝันอื่น ข้าอยากเดินทางไปทั่วดินแดน ท่องเที่ยวในยุทธภพ”

“ถ้าไม่อยากเป็นก็ไม่ต้องเป็นสิ”

ผู้เป็นพี่สาวฟังแล้วได้แต่ส่ายหน้า “เลี้ยวหาง ทุกอย่างในโลกมันไม่
ง่ายดายเช่นนั้นเสมอไปหรอก”

นี่เป็นราชโองการของฮ่องเต้องค์ก่อน หากนางปฏิเสธ ไม่เพียงแต่ตัวเอง
ที่จะเดือดร้อน ครอบครัวและตระกูลก็จะพลอยได้รับความเดือดร้อนไปด้วย

ถึงแม้บิดากับมารดาจะไม่เคยพูด แต่รู้เพียงเลี่ยนก็ทราบดีว่าโทษของการ
ขัดราชโองการ... ร้ายที่สุดอาจถึงโทษประหาร เมฆที่สุดอาจเป็นการถอดยศศักดิ์
กลายเป็นสามัญชน

ไม่ว่าจะเป็นโทษแบบใด นางก็ไม่อยากให้ตนเองกลายเป็นต้นเหตุทำให้
คนที่รักต้องเดือดร้อน

...หว่า การเข้าไปอยู่ในวังหลวงอย่างไม่เต็มใจ คงไม่ต่างจากตกนรกทั้งเป็น
มุซึฮายางเห็นพี่สาวซึ่งมักจะมีสีหน้าร่าเริงแจ่มใสดูเซื่องซึมก็เริ่มเป็นห่วง
เคลื่อนไหวอวามาคุมมือของอีกฝ่ายแล้วออกแรงบีบเบาๆ

“พี่ใหญ่ ต่อให้คำทำนายนั้นจะเป็นจริง ก็ไม่ได้หมายความว่าท่านต้องแต่ง
กับฮ่องเต้องค์นี้นะนา ได้หล้านี้ออกกว้างใหญ่ ท่านอาจจะถูกลิขิตให้เป็นฮ่องเฮา
ของฮ่องเต้ที่ต่างแดนก็ได้ แต่ว่า... ข้าไม่อยากให้ท่านแต่งงานไปอยู่ไกลๆ เลย
หากไม่มีคนปกป้องท่านจะอย่างไร” เขากล่าวพลางขมวดคิ้วยุ่งยาก “แต่ถ้าท่าน
อยู่ที่นี่ ท่านก็ต้องแต่งให้ฮ่องเต้ อายุของฮ่องเต้พอๆ กับท่านแม่... สนมคนอื่นก็
อายุมากกว่าท่านทั้งนั้น พี่ใหญ่ ท่านต้องถูกรังแกแน่”

มุเพยเหลี่ยนฟังแล้วหัวเราะหึๆ เอามือโยกศีรษะของคนที่ถูกดล่ำมยาร
เหยียด “ข้าจะหรือจะปล่อยให้ผู้อื่นรังแก แต่ว่า... ที่เจ้าพูดมาก็ไม่ใช่ว่าไร้เหตุผล”

มุซึฮายางผงกศีรษะขึ้นสบตาพี่สาว “ท่านหมายถึงเรื่องไหน”

“เรื่องที่บอกว่าข้าอาจถูกลิขิตให้เป็นฮ่องเฮาของฮ่องเต้ต่างแดน” นางกล่าว
ยิ้มๆ “แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นจริง ข้าก็คงทำอันใดไม่ได้ ฮ่องเต้ตั้งต้นจะแต่งกับข้า
ตั้งแต่ข้าเพิ่งลืมตาดูโลก ผ่านมาหลายสิบปีแล้วยังไม่ล้มเลิกความคิด...”

“เหลี่ยนเอ๋อร์ของข้า”

ถ้อยคำสนทนาของสองพี่น้องซังกงเมื่อเสียงทุ้มนุ่มนวลดังเรียกขึ้นจาก
ด้านนอก

ร่างของจิ้งจอกตัวใหญ่เท่าหมาป่ายืนตระหง่านอยู่กลางลานกว้าง แสงจากจันทร์ทำให้ขนสีขาวเปล่งประกายโดดเด่น สายลมพัดโชยกลิ่นหอมประหลาดเข้ามาถึงด้านในห้องนอน

ดวงตาของสองพี่น้องเบิกกว้างอย่างตื่นเต้นยินดี ตะโกนเรียกอีกฝ่ายออกมาพร้อมกัน

“ท่านลุงทรงเสีย!”

เสียงหัวเราะไพเราะดุจระฆังแก้วขานรับ ดวงตาสีเงินสะท้อนภาพมู่เพย-เหลียนซึ่งตั้งท่ากระโดดออกมาทางหน้าต่าง ถือเป็นกิจวัตรที่สตรีชนชั้นสูงไม่พึงกระทำ ทว่าปีศาจจิ้งจอกเก้าหางหาได้สนใจเรื่องนี้ไม่ มิหนำซ้ำพวงหางนุ่มฟูยังสบัดไปมาอย่างชอบใจอีกต่างหาก

มู่เพยเหลียนใช้วิชาตัวเบาตีลังกาทิ้งตัวลงตรงหน้าทรงเสีย เอ่ยถามเสียงตื่นเต้น “ท่านลุงทรงเสียกลับมาตั้งแต่เมื่อไร”

“ข้าก็อยู่แถวนี้ แค่อู่อ้อข้าหน้ามนุษย์หน้าเหม็นแฉะมู่” ใบหูทรงสามเหลี่ยมของสัตว์ร่างใหญ่กระดิกนิดๆ เมื่อได้ยินเสียงพี่ทำใจกลั้วเข้ามา

เป็นมู่ซีหยางซึ่งมาถึงได้ช้ากว่า เนื่องจากเสียเวลาเดินออกจากห้อง ผ่านประตูอยู่หลายชั้นกว่าจะมาถึงลานกว้างด้านหลังจวน

“ข้า แหะๆ...” มู่ซีหยางไม่ขึ้นชอบการออกกำลังกายและไม่มีความสนใจเกี่ยวกับการจำเรียนวรยุทธ์ แค่อู่อ้อไปเดินมาก็ทำให้หอบแฮกๆ อย่างน่าสงสาร

มู่เพยเหลียนยกมือทักเสแอะ “ท่านลุงทรงเสีย ลืมไปแล้วหรือข้าเองก็แฉะมู่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนอย่างไร”

“เจ้าคือเหลียนเออร์ของข้า ส่วนนี่ก็หยางเออร์ อีกสองคนในห้องคือจ้าวเออร์กับชีวเออร์ คนหน้าเหม็นแฉะมู่ในจวนอ๋องมีเพียงคนเดียวเท่านั้น”

เด็กสาวฟังแล้วได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอา หลายปีผ่านพ้น ปีศาจจิ้งจอกซึ่งเป็นสหายกับมารดาที่ยังคงไม่เปิดใจยอมรับบิดาของนาง เช่นเดียวกับเจ้าของจวนอ๋องที่ยังคงตั้งท่าเป็นปรปักษ์กับปีศาจตนนี้ทุกครั้งที่พบหน้า

ทั้งสองเปรียบเสมือนน้ำกับไฟ เจอกันที่ไรมีแต่จะปะทะ ต่างฝ่ายต่าง

ไม่ยอมอ่อนข้อ

“วันนี้ท่านพ่ออยู่จวน” มูซึหยางซึ่งพักเหนื่อยเสร็จเรียบร้อยแล้วขึ้นข้าง
ทรงเสี้ยพักหน้าเล็กน้อย “อ้อ ข้ารู้”

“ปกติถ้าท่านพ่ออยู่จวน ท่านลุงมักจะไม่มีมาใช้หรือ” มู่เฟยเหลียนตั้งข้อ
สงสัย

“มันก็... ใช้” อีกฝ่ายส่ายพวงหางไปมาในอากาศ

“ท่านลุงทรงเสี้ยของข้า” เด็กสาววัยสิบสี่ปีกอดอก เอียงคอมองด้วยสีหน้า
ที่เต็มไปด้วยคำถาม รู้สึกว่ามีลบลมคมในขอบกล

“เจ้ายังโง่กียิ่งคล้ายแม่เจ้า” ทรงเสี้ยยิ้มจนดวงตาโค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยว
“ข้าเพิ่งมาถึงพร้อมกับชิงเออร์”

“ท่านแม่กลับมาแล้วหรือ!” มูซึหยางกระโดดกอดจิ้งจอกตัวใหญ่อย่าง
ตื่นเต้น ผงตัวลงบนความนุ่มฟูที่อบอวลไปด้วยกลิ่นหอม

เด็กชายซึ่งอายุเพียงสิบขวบอ้าปากหาว ดวงตาปิดลงครึ่งหนึ่ง ไกล่จะ
เคลิ้มหลับเต็มที่

มู่เฟยเหลียนทอดมองน้องชายด้วยแววตาอ่อนโยน “ท่านลุงทรงเสี้ย ท่าน
ช่วยพาเสี้ยวหยางกลับไปนอนที่ห้องได้หรือไม่”

ทรงเสี้ยเอปากคาบเสื้อมูซึหยาง ดึงร่างอวบขึ้นไปบนหลังของตนเอง “แล้ว
เจ้าละ เหลียนเออร์”

“ข้าจะไปหาท่านพ่อกับท่านแม่”

หลายปีมานี้บุพการีทั้งสองไม่เคยเอ่ยปากพูดเกี่ยวกับการแต่งตั้งเป็น
ฮองเฮากับนางโดยตรง มู่เฟยเหลียนคิดว่าเป็นเพราะทั้งสองเห็นนางยังเด็ก จึง
ไม่อยากดึงเข้ามาพัวพันกับวังวนแห่งการแย่งชิงอำนาจ ให้นางได้ใช้ชีวิตอิสระ
อย่างมีความสุข

ทว่าในทางกลับกัน พวกท่านทั้งสองก็ต้องแบกรับความกดดันจากทาง
ราชสำนัก

ในเมื่อเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนางโดยตรง มู่เฟยเหลียนก็หวังว่าวันนี้จะเป็น
โอกาสที่ดีที่จะเปิดใจคุยกับพวกท่าน เพื่อให้ผลสรุปออกมาในรูปแบบที่เหมาะสม
ที่สุด

ทรงเสียหูลุบลตามองสีหน้าแน่นแน่วของเด็กสาว จากนั้นก็แลบลิ้นเลียแก้มของอีกฝ่าย

มูเพยเหลียนซึ่งไม่รู้ตัวเลยว่าตนเองกำลังปั่นหน้าเครียดสะดุ้งเล็กน้อย พอสบตาปีศาจจึงจอกก็กลับมาหัวเราะ มีสีหน้ายิ้มแย้มได้อีกครั้ง

“เหลียนเออร์ เจ้าเหมาะกับรอยยิ้มมากกว่า”

“ขริมๆ แบบท่านพ่อบ้างก็ไม่เลว”

ทรงเสียคำรามในคออย่างหุดหิด เลียแก้มของนางอีกหนึ่งที

“พอแล้วๆ หน้าข้าเปียกหมดแล้ว ท่านลุง” มูเพยเหลียนเอามือลูบหน้า ที่เปียกปอนราวกับตากฝนมา พอเห็นอีกฝ่ายหัวเราะหึๆ ก็โผล่เข้ากอดหนึ่งครั้ง จากนั้นก็ใช้วิชาตัวเบาพุ่งหน้าไปยังเรือนของบุพการี

ในระหว่างนั้นเด็กสาวตระเตรียมคำพูดในใจไว้มากมาย ทว่ายังไม่ทันจะเคาะประตูเพื่อแสดงการมาถึงของตนเอง เสียงหวานของผู้เป็นมารดาก็ดังออกมาถึงด้านนอก

“หลังเหวิน ข้าเหอชิงจะไม่มีวันส่งลูกเข้าวังหลวงโดยที่นางไม่ยินยอม และจะไม่บังคับให้เหลียนเออร์แต่งงานกับผู้ที่นางไม่พึงใจเป็นอันขาด!”

ตั้งแต่เล็กจนโต... มูเพยเหลียนเพิ่งเคยเห็นมารดาโมโหขนาดนี้เป็นครั้งแรก

สอง

ความกล้ากับทางเลือก

หากเปรียบเทียบกับสตรีชั้นสูงในเมืองหลวง มู่เฟยเหลียนรู้ดีว่ามารดา
ของนางค่อนข้างแตกต่างจากผู้อื่น

ท่านลุงผู้เป็นพี่ชายแท้ๆ ของมารดาเล่าให้ฟังว่า มารดาเติบโตมาในสภาพ
แวดล้อมที่ค่อนข้างมีอิสระ ท่านตาอนุญาตให้มารดาของนางเรียนตำราและเขียน
อักษรจนมีความรู้เทียบเท่าบุรุษตระกูลขุนนาง ดังนั้นมารดาจึงมีความคิดเป็นของ
ตนเองและยึดมั่นในความถูกต้อง

ความจริงมู่เฟยเหลียนก็ถูกปลูกฝังความคิดและอุปนิสัยจากมารดามา
หลายส่วน แตกต่างกันตรงเหวี่ยง มารดาของนางค่อนข้างสุขุมเยือกเย็น ขณะที่
นางถูกคนรอบข้างบอกว่าซุกซน หาเรื่องแกล้งแหย่ผู้อื่นเขาไปทั่ว

ทว่าบัดนี้... มารดาผู้สุขุมกำลังโกรธเกรี้ยวเพราะนาง

“ท่านแม่...” เด็กสาวเฝ้าปากด้วยความตื่นตันใจ

ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูเบาหวิวจนแทบกลืนหายไปกับเสียงสายลมหวน ทว่าบุรุษ
กับสตรีที่อยู่ด้านในซึ่งมีโสตประสาทอันฉับไวย่อมได้ยิน

“เหลียนเออร์?” เสียงทุ้มเข้มที่แฝงความประหลาดใจดังมาจากด้านใน
ก่อนบานประตูจะเปิดออก เผยให้เห็นร่างอันคุ้นเคย

ผู้เปิดประตูให้นางคือมู่หลิงเหวิน

“ท่านพ่อ...”

“เหลียนเออร์ ยังไม่เข้านอนอีกหรือ นี่ก็ดึกมากแล้ว” คราวนี้เป็นเสียงหวานของสตรีเอ๋ยขึ้น

เหอชิงเล็กมานไข่มุกซึ่งกันระหว่างห้องนอนกับห้องโถงเดินตรงมาหาบุตรสาวอย่างแฉ่มซ้อย แม้วัยจะล่วงเข้าสามสิบสาม ทว่าใบหน้ากลับอ่อนเยาว์ราวกับยี่สิบปลายๆ

นอกจากเหอชิงจะมีตำแหน่งเป็นพระชายาแล้ว นางยังเปิดโรงหมอลือว่า ‘หอเมตตา’ บ่มเพาะหมอฟีมือดีไว้มากมาย นำความรู้ทางการแพทย์มาช่วยเหลือผู้คนที่เดือดร้อน เป็นที่รักใคร่ของราษฎร ด้วยเหตุนี้นางจึงกลายเป็นหนึ่งกำลังสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้จวนอ๋องแห่งนี้แข็งแกร่ง ทำให้ผู้คนในราชสำนักไม่กล้าแตะต้อง

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า... จะไม่มีผู้ใดจับจ้อง รอจังหวะที่จะทำลายตระกูลผู้ทรงอิทธิพลนี้

“ท่านแม่”

มุเพยเหลียนวิ่งเข้าไปกอดมารดา นางตัวเล็กกว่าเหอชิงเล็กน้อย ดังนั้นจึงไม่พลาดโอกาสในการอดอ้อนนอูเซาะ

มุหลิ่งเหวินหรีตตามองแผ่นหลังบุตรสาวคนโตพลางส่ายหน้า นางติดนิสัยไม่ได้มาจากเจ้าปีศาจจิ้งจอกตนนั้นอีกแล้ว

หมอลือถึงลูกไล่ศิระของบุตรสาว เอ๋ยเสียงหวานถามไถ่อย่างอ่อนโยน “เหลียนเออร์ เจ้ารีบร้อนมาหาพ่อกับแม่กลางดึกเช่นนี้... เป็นเจ้าไม่สบาย หรือว่าฝันร้าย”

“ไม่ใช่” เด็กสาวส่ายหน้าพลางผลัดตัวออกจากอ้อมกอด “ท่านแม่ ลูกอกตัญญู ทำให้พวกท่านทั้งสองต้องมาทะเลาะกันเพราะข้า...”

เหอชิงได้ฟังเช่นนั้นก็นั่งไปสบตาผู้เป็นสามี

ต่อให้พวกเขาไม่พูด มุเพยเหลียนก็ต้องรู้เรื่องนี้ไม่ช้าก็เร็ว ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

“หลิ่งเหวิน”

แม้ไม่เอ่ยปาก ทว่าผู้เป็นสามีซึ่งใช้ชีวิตร่วมกับภรรยาหลายปีย่อมรู้ดี

ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดสิ่งใด

“ข้ามันใจว่าบุตรสาวของเราโตพอที่จะตัดสินใจเรื่องนี้ได้”

พระชายาแห่งจวนฮ่องทอดพระเนตรมองคู่ชีวิตอย่างซาบซึ้ง จมมือของบุตรสาวเดินไปยังตั่งไม้ใหญ่ซึ่งประดับด้วยไข่มุกสามสี

หมู่หลังเหวินมองสตรีสองนางซึ่งเขารักมากที่สุดในชีวิต ริมฝีปากแหม่มเข้าหากันเมื่อนึกถึงคำเตือนของขันทีที่มาเยือนเมื่อตอนกลางวัน

ความจริงเขาไม่เคยบารารถนาลาภยศสรรเสริญ ที่เขารักหาอำนาจในมือก็เพื่อปกป้องราษฎรและความสงบสุขของชายแดน หากคนในครอบครัวพูดออกมาคำเดียวให้เขาสละยศและตำแหน่ง เขาก็พร้อมที่จะทำทันที

แต่หมู่เพยเหลียนคงไม่ยอมรับการตัดสินใจเช่นนั้นแน่... คนจิตใจดีเช่นนางมีอาจปล่อยให้คนที่รักต้องเดือดร้อนเพราะตนเอง และเขาก็ไม่ยากให้บุตรสาวแบกรับความรู้สึกผิดนั้นไปชั่วชีวิต

“เหลียนเอ๋อร์” อดีตแม่ทัพวางมือลงบนไหล่บาง “พ่ออยากให้เจ้ารู้ว่าสาเหตุที่พ่อปิดบังเจ้า ไม่ใช่เพราะต้องการส่งเจ้าเข้าวังหลวง แต่เพราะพ่ออยากให้เจ้าเติบโตอย่างไร้ความกังวล มีชีวิตวัยเด็กที่ร่าเริงแจ่มใสเหมือนคนทั่วไป”

เด็กสาวกุมมือบิดา “เหลียนเอ๋อร์ทราบดี”

เหอชิงคลี่ยิ้มอ่อนโยน ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมองเลือดเนื้อเชื้อไขที่ใกล้จะโตเป็นสาวเต็มตัว พร้อมเข้าพิธีปักปันในปีหน้า

“เหลียนเอ๋อร์ ในวันที่เจ้าเกิด ท้องฟ้าพลันบังเกิดเรื่องอัศจรรย์ รุ่งกินน้ำสองเส้นพาดผ่านผืนฟ้า เมฆาย่อมเป็นสีทองเรืองรอง ชาวบ้านเล่าลือกันว่าเห็นวิหคตัวใหญ่โฉบบินวนรอบเมืองสามครั้ง ดังนั้นโหรหลวงจึงทำนายว่าเจ้าเป็นสตรีที่เกิดมามีชะตาหงส์ สวรรค์ลิขิตให้เจ้าเป็นมารดาของแผ่นดิน”

ผู้เล่าเคลื่อนมือมาแนบแก้มนวลงอย่างทะนุถนอม ขณะที่หมู่เพยเหลียนพยักหน้าช้าๆ นางเคยได้ยินเรื่องนี้จากปากผู้อาวุโสมหาหลายครา แม้จะไม่เคยเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวด้วยตาตนเองก็ตาม

“หลังจากข้าทราบคำทำนาย ข้าก็เตรียมจะพาเจ้าหนีไปจากที่นี่”

คราวนี้ดวงตากว้างของผู้ฟังเบิกโตอย่างตื่นตะลึง

...นางไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน

“ตอนนั้น... พ่อเจ้าเป็นคนห้ามข้าเอาไว้ ทั้งยังสู้กับท่านลุงหรงเสียของเจ้า จนบาดเจ็บสาหัสกันทั้งสองฝ่าย สุดท้ายเพราะพ่อเจ้าให้สัญญาว่าจะปกป้องเจ้า ให้ดีที่สุด ข้าจึงตัดสินใจอยู่ต่อ”

“แต่ข้าก็ยังสามารถทำได้ดีพอ...” เสียงหัมเข้มทรงอำนาจของบุรุษที่ยืนอยู่ด้านหลังแฝงความเศร้าสร้อยอย่างปิดไม่มิด

ท่านอ่องผู้ทะนงตนและน่าเกรงขามในสายตาผู้อื่น กลับกลายเป็นคนธรรมดาต่อหน้าฮูหยินกับบุตรสาว

“ท่านทำดีที่สุดแล้วต่างหาก” เหวอชิงแย้ม

เด็กสาวมองบุพการีสลັบกันไปมา เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงที่นางยังเด็ก ไม่แปลกที่นางจะยังไม่รู้ความ “ท่านแม่ ความจริงเรื่องมันเป็นเช่นไรกันแน่แพคะ”

“ฮ่องเต้พระองค์ก่อนมีศักดิ์เป็นพระปิตุลา³ ของพ่อเจ้า ในระหว่างที่ครองราชย์ เพราะเห็นแก่หน้าหลังเหวี่ยงจึงทรงรับปากว่าจะไม่เร่งรัด หรือบังคับให้เจ้าต้องเข้าวังหลวง”

มู่เฟยเหลียนสงสัยมาตลอดว่าเหตุใดนางจึงมีอาจารย์พิเศษมาสอนที่จวนอ่อง ไม่จำเป็นต้องเข้าชั้นเรียนร่วมกับองค์ชายหรือบุตรขุนนางคนอื่นเหมือนกับมุขีหยาง ทั้งที่ความจริงแล้วผู้ที่จะกลายเป็นมารดาของแผ่นดินในอนาคต เช่นนางควรได้รับการศึกษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น

มีหน้าข้านางยังได้รับอิสรภาพให้ติดตามบิดาไปค้าอาหารนอกเมือง หรือติดตามมารดาไปรักษาผู้คนในต่างแคว้น กระทั่งดินแดนโพ้นทะเลก็เคยไปได้ อย่างง่ายดาย

มารดาพูดถูก บิดาทำตามคำพูด เขาปกป้องนางอย่างดีที่สุดแล้ว

“ที่แท้... ก็เป็นเพราะท่านพ่อ”

เด็กสาวเอนกายพิงร่างใหญ่กำยำของบิดาซึ่งยืนอยู่ด้านหลัง ภาพของสองพ่อลูกที่เอนกายพิงกันอย่างอบอุ่น ส่งผลให้รอยยิ้มงดงามระบายขึ้นบนใบหน้า

³ พระปิตุลา หมายถึง ลุงหรืออา (พี่น้องผู้ชายฝ่ายพ่อ)

ของผู้มอง

ทว่ารอยยิ้มดังกล่าวก็จางหายไปในเวลาเพียงไม่นานเมื่อเหอชิงเริ่มครุ่นคิดถึงเรื่องราวในอดีต

“หนึ่งปีก่อน อดีตฮ่องเต้สวรรคต องค์รัชทายาทเข้ารับตำแหน่งเป็นโอรสสวรรคต ภายในราชสำนักเกิดความวุ่นวายหลายอย่าง แต่เพราะมีจวนอ่องมู่แห่งนี้เป็นเสาหลักค้ำจุน ฮ่องเต้พระองค์ใหม่จึงสามารถครองบัลลังก์ได้อย่างราบรื่น แต่...” เหอชิงคิดถึงใบหน้าของผู้ที่กล่าวถึงก็อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจ “หวงผู้ที่มีอุปนิสัยเจ้าเล่ห์ เก่งกาจเรื่องใช้คนเป็นหมากเพื่อเดินตามแผนการของตน นอกจากจะอายุพอๆ กับแม่แล้ว สนมนางในยังมีมากกว่าฮ่องเต้องค์ก่อนถึงสองเท่า ล้วนถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อคานอำนาจและเสริมความแข็งแกร่งให้ตนเอง”

มู่เฟยเหลียนได้ฟังก็ย้งหน้าซีดลงเรื่อยๆ

นางไม่ยอมแต่งบุรุษผู้นั้นเป็นสามี

“เหลียนเออร์ ต่อให้เจ้าไม่ได้เกิดมามีชะตาหงส์ บุรุษผู้นั้นก็ปรารถนาจะเกี่ยวดองกับจวนอ่องมู่ ดังนั้นแม่จึงไม่ยอมยกให้เจ้าโทษตนเอง เป้าหมายของฮ่องเต้มิใช่เจ้า แต่เป็นอำนาจในมือของตระกูลมู่ซึ่งกุมอำนาจทางการเมืองไว้ต่างหาก”

มู่หลิงเหวินซึ่งวางมือลงบนบ่าบางรับรู้ถึงร่างกายที่สั่นเทาของบุตรสาว

ที่ผ่านมามู่เฟยเหลียนเป็นเด็กฉลาด แต่เพราะนางถูกเลี้ยงมาอย่างอิสระมากเกินไป อีกฝ่ายจึงไม่เคยคิดว่าตนเองจะถูกผู้อื่นมองว่าเป็น ‘หมาก’ มาก่อน

ทว่าเพื่อก้าวผ่านเรื่องนี้ บุตรสาวของเขาคงจำเป็นต้องเติบโต

ตั้งแต่เด็ก เขาคงได้ว่าเหอชิงมีความคิดอ่านที่เป็นผู้ใหญ่เกินวัย นางเองก็คงปรารถนาให้มู่เฟยเหลียนเห็นความจริงที่เกิดขึ้นรอบตัวให้มากขึ้น

ราวกับนางกำลังเตรียมพร้อม... เพื่อเส้นทางอนาคตที่มู่เฟยเหลียนจะตัดสินใจเลือกเดิน

“เจ้าเข้าใจแล้วใช่ไหม” เหอชิงทอดสายตามองเลือดเนื้อเชื้อไข “ว่าภาระที่เจ้าแบกอยู่บนบ่า ทั้งในฐานะคนของสกุลมู่และสตรีผู้มีชะตาหงส์นั้นหนักอึ้งเพียงใด”

มู่เพยเหลียนหลิบตามองต่ำ ตำแหน่ง ‘ท่านหญิง’ ที่ได้รับการแต่งตั้งจากฮ่องเต้พระองค์ก่อนซึ่งนางเคยรู้สึกภาคภูมิใจ กลับเป็นเพียงป้ายเชวณคออันหนึ่งที่ไม่ได้พิเศษ มิสามารถนำมาจุดติ่งนางออกจากสถานการณ์ดังกล่าวได้เลย

ร้ายแรงกว่านั้น คือตำแหน่งพระธิดาของจวนอ๋องมู่ กับสตรีชะตาหงส์ที่มอบอำนาจและสิทธิพิเศษให้แก่นาง ยังกลายเป็นโชพันทนาการที่ล่ามนางไว้ในกรงทอง...

ไม่มีสิ่งใดในโลกที่ได้มาโดยเปล่า ทุกอย่างย่อมมีการแลกเปลี่ยน

คำกล่าวชมสรรเสริญมีค่าเพียงน้ำลาย ทว่าคำตักเตือนสั่งสอนมีคุณค่าดุจดวงพันทิ้ง

วันนี้มารดาของนางช่วยให้นางเรียนรู้และเติบโต มู่เพยเหลียนสุดหายใจเข้าออกซ้ำๆ ก่อนจะงยหน้าสบตาเหอชิง

“ขอบคุณท่านแม่”

สีหน้าของอีกฝ่ายอ่อนละมุนขึ้นอีกหลายส่วน เคลื่อนสองมือมากุมมือบุตรสาวไว้หลวมๆ “เหลียนเอ๋อร์ คราวนี้ล้วนขึ้นอยู่กับเจ้าแล้วว่าจะเลือกเส้นทางใด”

เด็กสาวเบิกตาโต ปากอ้ากว้างอย่างแตกตื่นตกใจ

“แม่กับพ่อให้กำเนิดเจ้าก็จริง แต่พวกเราจะไม่ตัดสินชะตาชีวิตของเจ้า เจ้ามีอยู่สองทางเลือก คือก้มหน้ายอมรับชะตากรรมจากห้วงโชที่ผูกมัดเจ้า หรือสยายปีกหนีไปให้ไกลที่สุด”

“แล้วถ้าข้าหนีไป พวกท่าน...”

เหอชิงกระตุกยิ้มมุมปาก “เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าพวกเราเป็นใคร ผู้ที่ให้กำเนิดสตรีผู้มีชะตาหงส์... จะเป็นพวกไร้ความสามารถได้อย่างไร”

“พ่อกับแม่ของเจ้าคิดแผนไว้แล้ว ต่อให้เจ้าหนีไป ตระกูลมู่ก็จะไม่ได้รับผลกระทบ” บุรุษผู้อยู่ทางด้านหลังกล่าวเสียงหนักแน่น

ถึงแม้ว่าบุพการีทั้งสองจะยืนกรานเช่นนั้น ทว่ามู่เพยเหลียนก็ยังคงลังเลไม่กล้าตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ยังห้วงหน้าพะวงหลัง

นี่ถือเป็นข้อเสียอย่างหนึ่งของมู่เพยเหลียน ขณะเดียวกันก็ถือเป็นข้อดี เพราะมันแสดงให้เห็นว่าบุตรสาวของพวกเขามีจิตใจที่อ่อนโยนและงดงามมากกว่าใคร

พระชายาสบตาผู้เป็นพระสวามี เกรงว่าถ้าไม่กดดันสักหน่อย มู่เพยเหลียน ก็คงมีอาจตั้งใจเลือกได้เสียที

“หากเจ้าตัดสินใจที่จะไป เจ้าจะไม่สามารถกลับมาจน... กลับมาที่แห่งนี้ ไม่ได้อีก” เหวซิงจับไหล่บุตรสาว “เจ้าไม่อาจมาพบข้า ท่านพ่อ หรือน้องๆ ของเจ้าได้อีก”

นัยน์ตากว้างซึ่งถอดแบบมาจากมารดาสิ้นไหวดูจะระลอกคลื่น เป็นรอย กระเพื่อมไหวที่บีบรัดหัวใจของผู้เป็นมารดาอย่างที่สุด

แต่เหวซิงจำเป็นต้องใจแข็ง... นางต้องการให้บุตรสาวเติบโต และกำหนดอนาคตด้วยตนเอง

“จะไม่ได้เจอหน้า ไม่ได้กินข้าวพร้อมหน้า แม่แต่พูดคุย... กอดกัน กล่อมนอน หรือกล่าววาทะรสดีก็จะมี” น้ำเสียงของมารดาสิ้นเล็กน้อย เมื่อเห็นดวงตาของมู่เพยเหลียนแดงก่ำ หยดน้ำใสกระจำนงไหลอาบแก้มนวลผ่อง

“ทะ...ท่านแม่...” เสียงของเด็กสาวลั่นเครืออย่างน่าสงสาร กระทั่งมู่หลังเหวินซึ่งยืนมองอยู่ไกลๆ ยังปวดใจจนต้องเบือนหน้าหนี เมื่อรู้ว่าลูกกำลังเสียใจ จิตใจของคนเป็นบิดามารดานั้นร้าวรานยิ่งกว่าไม่รู้กี่เท่า

“ข้า...”

“เหลียนเออร์ เจ้าต้องการอะไร”

“แต่เสียวหยางเพิงสิบขวบ เสียจ้าวกับเสียชีวิตก็ยิ่งเด็กนั้ก”

มู่หลังเหวินยกมือกอดอก พยักหน้าอย่างเห็นด้วย “ไม่ผิด พวกเขายังเด็กมาก ถ้าเจ้าจากไปสักครั้งถึงหนึ่งปี พวกเขาก็คงลืมหน้าเจ้าไปแล้ว”

มู่เพยเหลียนได้ฟังเช่นนั้นก็ปวดใจกว่าเดิม “ท่านพ่อ!”

ลำพังต้องแยกจากบิดามารดาที่ปวดใจพอแล้ว ยิ่งได้รู้ว่าตัวตนของนางจะถูกบรรดาน้องชายลืมนั่นก็สร้างความทุกข์ตรมให้มากกว่าเดิม

“เจ้าพูดเช่นนั้น หมายความว่าเจ้าตัดสินใจที่จะหนีไป?” เหวซิงถามเสียงอึมครึม

ผู้เป็นบุตรสาวชะงัก นางพูดออกไปเพียงไม่กี่คำ เหวซิงก็สามารถคาดเดาความต้องการลึกๆ ของนางได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

“ท่านแม่...”

“สุดท้ายเจ้าก็เลือกที่จะไปอยู่ดีสินะ”

มู่เพยเหลียนชนบทรามแน่น นางรักครอบครัวของนาง หากเลือกได้ก็ไม่อยากจากไปไหน ทว่านางไม่ต้องการใช้ชีวิตอยู่ในวังหลวง กลายเป็นหมากให้ผู้อื่นชักจูง และต่อกรกับนางสนมหลายพันคน หากนางกลายเป็นสองเฮาของฮ่องเต้หวงผู้ยิ่งใหญ่ ชีวิตของนางคงไม่มีความสุข

“ข้าล้อเล่น” หมอหญิงซึ่งปั้นหน้าเศร้าเมื่อครูกลับคลี๋ยิ้ม ลูบศีรษะบุตรสาวอย่างอ่อนโยน “เรื่องความต้องการของเจ้า มีหรือที่ข้ากับหลิ่งเหวินจะไม่รู้เหลียนเออร์ สิ่งที่เราอยากเห็นคือความกล้าของเจ้าต่างหาก”

“ความกล้า... หรือเพคะ”

“ใช่” มู่หลิ่งเหวินทั้งตัวนั่งลงข้างกายเด็กสาว “ความกล้าที่จะพูดในสิ่งที่ตนเองต้องการ”

ร่างของมู่เพยเหลียนสั่นเทามากกว่าเดิม แม้จุดที่นางยืนอยู่จะหนักอึ้ง ทว่าคำพูดของบิดาก็ทำให้สิ่งที่เคยกดทับบนบ่าเบาลงอย่างน่าอัศจรรย์

“สิ่งเดียวที่ข้า มู่เพยเหลียนไม่เคยเสียใจ คือการได้เกิดมาเป็นลูกของพวกท่าน” นางสบตากับบุคคลทั้งสองด้วยแววตามุ่งมั่นจริงจัง “ท่านพ่อ ท่านแม่ ข้าไม่ต้องการเป็นสองเฮาของหวงผู้ยิ่งใหญ่!”

นี่เป็นครั้งแรกที่มู่เพยเหลียนได้พูดสิ่งที่กักเก็บไว้ในใจมาหลายปีต่อหน้าบิดามารดาอย่างตรงไปตรงมา

หากเด็กสาวพูดคำนี้ข้างนอก คาดว่าคงไม่แคล้วถูกทหารจับกุมตัวข้อหาขัดราชโองการ

มู่หลิ่งเหวินยิ้มบาง ส่วนเหอชิงปิดปากหัวเราะโดยปราศจากการสงวนท่าทีดังที่พระชายาพึงกระทำ

“วางใจเถิด ข้าเองก็ไม่มีวันปล่อยให้เจ้าถูกจับแต่งงานกับบุรุษผู้นั้นเช่นกัน!”

“ท่านพ่อของข้า!” เด็กสาวกระโดดกอดบุตรสาวร่างสูงใหญ่กำยำอย่างซาบซึ้งใจ มู่หลิ่งเหวินแม้จะเคอะเขินอยู่บ้างเพราะมีค้อยได้แต่ต้องตัวบุตรสาว แต่หลังจากได้รับกำลังใจจากภรรยา มือใหญ่ร่ำนาก็กอดตอบบุตรสาวอย่างทะนุถนอม

ที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลังจากที่ได้กอดกันเช่นนี้แล้ว มู่หลังเหวินจึงได้รู้ว่าบุตรสาวตัวเล็กมาก
เพียงใด รูปร่างของนางบางกว่าเหอชิงเสียอีก

มู่เฟยเหลียนมีสีระไกล่เคียงกับพระมารดาของเขา องค์หญิงหวงหมิงชิน
ที่สิ้นพระชนม์ไปตั้งแต่เขายังเด็ก

เหอชิงมองภาพสองคนพ่อลูกกอดกันกลมก็รู้สึกถึงความอบอุ่นที่เอ่อล้น
ขึ้นมาในอก ภายภาคหน้าคงยากนักที่ครอบครัวของนางจะอยู่พร้อมหน้า ดังนั้น
ทุกช่วงเวลาที่ได้อยู่ร่วมกันจึงมีค่าที่สุด

“ในยุทธภพนั้นกว้างใหญ่ ผู้คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเจ้าจะเต็มไปด้วยความ
หลากหลาย บางคนจริงใจ บางคนจิตใจคดเคี้ยว เต็มไปด้วยเล่ห์กลสารพัด
เจ้าต้องระมัดระวังตัวให้ดีหรือไม่”

“ฮึ! หมายความว่าหลังจากนี้ เหลียนเอ๋อร์จะไม่ใช้ลูกสาวของท่านพ่อ
อีกต่อไปแล้วหรือเพคะ” ดวงตากว้างของผู้ถามเริ่มเปียกชื้น

“เด็กโง่...” เหอชิงผินยิ้มพลางรั้งตัวมู่เฟยเหลียนเข้ามากอดบ้าง หยาด
น้ำตาที่หลังไหลลงมาราวกับไข่มุก “สุดหล้าฟ้าเขียว ไม่ว่าเราจะอยู่ห่างไกลกัน
เพียงใด トラบใดที่เหนือศีรษะห่มด้วยผืนฟ้า ไต้ร่างรองด้วยผืนดิน ข้ากับเจ้าก็
คือครอบครัว เจ้าจะเป็นลูกสาวที่ซื่อรักตลอดไป”

“ข้าสัญญาว่าวันหนึ่งข้าจะกลับมาหาพวกท่าน” เด็กสาวกอดรัดอีกฝ่ายแน่น
“ข้าสัญญา”

ผู้เป็นมารดาลูบศีรษะของนางอย่างอ่อนโยน “อีกเจ็ดวันข้างหน้า วังหลวง
จะมีงานเลี้ยงครั้งใหญ่ เหลียนเอ๋อร์ วันนั้นจะเป็นวันที่เจ้าหนี”

ลั่นเสียงของเหอชิง มู่หลังเหวินก็ละสายตาจากสตรีทั้งสองไปยังสมบัติ
ประจำตระกูลมู่ซึ่งสืบทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคน

ดาบเล่มใหญ่ในฝักสีน้ำตาลเข้มถูกตั้งไว้บนโต๊ะมานานหลายปี จนเหมือน
ของประดับชิ้นหนึ่ง ทว่าอาณาภาพของมันเป็นที่แม้แต่คนต่างแคว้นยังเกรงกลัว

มู่หลังเหวินครอบครองของวิเศษซึ่งมีเพียงชิ้นเดียวในใต้หล้า แต่เขา
มิอาจสั่งให้บุตรสาวอยู่ข้างกายและดูแลนางตลอดไปได้

มู่เฟยเหลียนควรมีโอกาสได้ไล่ตามความฝันในวัยเยาว์ พบมิตรภาพ

ระหว่างการผจญภัยอันแสนตื่นเต้น

สิ่งที่นางปรารถนาคืออิสรภาพ... ดังนั้นเขาก็พร้อมที่จะแลกทุกสิ่งเพื่อให้
นางสมหวัง เพื่อให้นางมีความสุข ยิ้มและหัวเราะจากใจจริงโดยปราศจากข้อผูกมัด

นั่นคือความรักที่ทานอ่องทรงมีให้แก่หมู่เพยเหลียน พระธิดาเพียงคนเดียว

คำคั้นนั้นหมู่เพยเหลียนขอนอนค้างกับเหอชิงและหมู่หลิ่งเหวิน สามคนพ่อแม่ลูกปรึกษาแผนการที่จะดำเนินการในอีกเจ็ดวันข้างหน้า จนกระทั่งรุ่งสางจึงได้
ผล็อยหลับไปพร้อมกัน

สาม งานเลี้ยงไม่กินเริ่ม ก็เลิกราเสียแล้ว

งานเทศกาลระบำวิหคคือเทศกาลซึ่งจัดขึ้นทุกปีในช่วงปลายหน้าร้อน
แสดงให้เห็นว่าฤดูฝนได้มาเยือนแล้ว

จุดประสงค์ของเทศกาลนี้คือการขอบคุณเทพเจ้าแห่งสายฝนซึ่งประทาน
ความชุ่มฉ่ำมาทั่วทุกหย่อมหญ้า ทำให้ราษฎรมีน้ำใช้ดื่มกินและทำการเกษตร

สาเหตุที่เทศกาลนี้มีชื่อว่า ‘ระบำวิหค’ ก็เพราะมีเรื่องเล่าสืบทอดกันมาตั้งแต่
โบราณกาลว่า เทพเจ้าแห่งสายฝนมักจะแปลงกายเป็นนกไผบินเที่ยวเล่นใน
ดินแดนมนุษย์ ช่วยเหลือพื้นที่แห้งแล้งให้กลับมาอุดมสมบูรณ์ หล่อเลี้ยง
สิ่งมีชีวิตทั้งหลายด้วยความเมตตา

ตามอาคารบ้านเรือนและท้องถนนถูกประดับประดาด้วยโคมแดง มัดรวม
กันเป็นรูปปากกาและก้อนเมฆ วิจิตรงดงามราวกับมีชีวิต บนถนนสายหลักยังตั้ง
เวทีตามจุดต่างๆ เพื่อจัดแสดงการรำรำ สองข้างทางมีพ่อค้าแม่ค้ามาจัดร้านขาย
ขนมและอาหาร ผู้คนจากทั่วสารทิศหลั่งไหลกันเข้ามาร่วมสนุกกับงานเทศกาลที่
ปีหนึ่งจัดเพียงครั้งเดียว

นอกจากผู้คนทั่วแคว้นจะพากันหยุดงานเพื่อเฉลิมฉลองเทศกาล
อันแสนพิเศษนี้แล้ว ภายในวังหลวงยังมีการจัดงาน แจกเทียบเชิญเชื้อพระวงศ์
และเหล่าขุนนาง เนมิตตำหนักรบรองให้สวยามราวกับสวรรค์บนดิน จ้างนัก
ดนตรีเลื่องชื่อและนางรำชั้นยอด อาหารรสเลิศปรุงจากวัตถุดิบที่คัดสรรมาอย่าง

ละเอียดลออ แกะสลักเป็นรูปสัตว์มงคลและบุปผา สุราหม่นหวานลิ้นคอไชยกลิ่น
อบอวล ผู้คนต่างพุดคุยเสวนากันอย่างคึกคัก

“ท่านอ่องมู่กับพระชายาเสด็จ! ท่านหญิงมู่มาถึงแล้ว!”

สิ้นคำประกาศจากทหารอารักขาหน้าตำหนัก บานประตูใหญ่ก็เปิดออก
กว้าง

เนื่องจากห้องเตี้ยงดงามไม่ถึง แม้คนจากสกุลมู่จะมาถึงช้าไปบ้าง แต่
ก็ยังถือว่าไม่น่าเกลียด และต่อให้มีคนไม่พอใจก็มิอาจส่งเสียง ด้วยยาเกรงต่อ
บารมีของผู้ครอบครองกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในแคว้นเยว่

การมาร่วมงานเลี้ยงในวันนี้ยังมีท่านหญิงมู่ มู่เฟยเหลียน มาร่วมงาน
ถือเป็นครั้งแรกในรอบสิบปีซึ่ง ‘ว่าที่พระมารดาของแผ่นดิน’ ได้ปรากฏตัวอย่าง
เป็นทางการต่อหน้าผู้คนในชนชั้นสูง

ทุกการเคลื่อนไหวภายในตำหนักพากันหยุดนิ่ง เสียงดนตรีเบาลงจนเงิบ
หาย นางรำทั้งหลายพากันหลบฉาก เสียงพุดคุยของผู้คนเริ่มแผ่วเบาลงเรื่อยๆ
จนกระทั่งหยุดลง สายตาของพวกเขาดูต่างหันมามองร่างผู้มาใหม่

มู่หลิงเหวินมีรูปร่างกำยำสูงใหญ่ ครั้นได้ยืนเทียบเคียงกับบุรุษอื่นก็ยัง
โดดเด่น กลายเป็นบุคลิกที่สง่างามน่าเกรงขาม เขาสวมอาภรณ์สีเลือดหมูปักดิน
ทองเข้ากับกวางทองบนศีรษะ ดวงตาเฉียบคมดุจพญาอินทรีเปี่ยมด้วยอำนาจ
ลีลาเครื่องขริบไธรรามณ์

ผู้ที่เดินเคียงกายมาด้วยกันเป็นสตรีร่างบางซึ่งดูอ่อนเยาว์กว่าวัย นางสาว
อาภรณ์สีขาวยปักดินทอง แตรองเท้า ผ้าคาดเอว และผ้าพันคอเป็นสีเลือดหมู
ปักลายเข้าคู่กับพระสวามี เรือนผมยาวสลวยถูกเกล้าขึ้นสูง ประดับด้วยปิ่นมุก
เก๋าสีซึ่งดูเรียบง่าย ทว่ามูลค่าที่แท้จริงของมันเทียบเท่ากับจวนเสนาบดีหนึ่งหลัง
เลยทีเดียว

เนื่องจากเหอชิงมักจะใช้เวลาอยู่ที่หอเมตตาคเป็นส่วนใหญ่ ผู้คนทั้งหลาย
จึงไม่เคยคาดคิดว่าอีกฝ่ายจะมีรัศมีของสตรีชนชั้นสูง ทว่าแม้ทุกกิริยาจะนุ่มนวล
อ่อนช้อย ในเวลาเดียวกันกลับแฝงกลิ่นอายสูงส่งดุจเทพเซียน

เหล่าแขกหรือผู้มาร่วมงานพากันลอบกลืนน้ำลาย การมาถึงของคนจาก
จวนอ่องมู่ยังสร้างความกดดันให้พวกเขาได้เหมือนเคย

ทว่าสีหน้าของพวกเขา ก็เริ่มดีขึ้นเมื่อสายตาส่งแสงให้เห็นสตรีร่างเล็กซึ่งเดินตามอยู่ด้านหลัง ถัดจากบิดามารดาของนางประมาณห้าก้าว

เด็กสาววัยสิบสี่มีใบหน้าที่รูปไข่ ดวงตากว้างสีน้ำตาลกระจ่างใสมองตรงไปเบื้องหน้า พวงแก้มสีแดงระเรื่อกับกลีบปากสีชมพูอ่อนทำให้นางดูอ่อนเยาว์และไร้เดียงสา บนศีรษะเกล้าเป็นมวยกลมสองจุ๊ก รัดด้วยสร้อยถักทองรูปบุปผาและผีเสื้อ

มู่เพยเหลียนมีรูปร่างบอบบางน่าทะนุถนอม สวมอาภรณ์สีกลีบบัว ใส่จากสีขาวมัจฉาสีชมพูที่ชายกระโปรงและชายแขนเสื้อ ปักลวดลายด้วยด้ายทองกับไข่มุกสีขาวกระจ่าง

แม้นางถูกทำนายไว้ว่าจะเป็นสตรีที่มีชะตาหงส์ แต่เด็กสาวกลับแต่งกายได้น่ารักสมวัย เผยให้เห็นถึงช่วงอายุที่ห่างจากเหล่าสนมซึ่งมารวมตัวกันที่น้อย่างเด่นชัด ทำให้สตรีเหล่านั้นขนบครามแน่น ถลึงตามองมาอย่างอิจฉาริษยา

บุปผาต่อให้งามเพียงใดก็ย่อมมีวันโรยรา พวกนางแม่เคยเป็นสตรีที่ขึ้นชื่อเรื่องความงดงาม แต่วัยที่เพิ่มมากขึ้นก็ทำให้ผิวพรรณที่เคยเต่งตึงเริ่มเหี่ยวเห่น ผมหักที่เคยเงางามหลุดร่วงเบาบาง เสียงพูดที่เคยไพเราะอ่อนหวานแปรเปลี่ยนเป็นแห้งแหบ

สิ่งที่ทรงพลังมากที่สุดในโลกลใบนี้มิใช่เงินทอง ชื่อเสียง หรืออำนาจ แต่เป็นกาลเวลาต่างหาก

เพราะกาลเวลาไม่เคยปรานีผู้ใด...

มู่เพยเหลียนกวาดตามองผู้คนทั้งงานแบบเร็วๆ คราหนึ่ง มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย ขณะเจ้าตัวเร่งเดินตามบิดามารดาไปอย่างสงบเสถียร

เนื่องจากเด็กสาวยังไม่ผ่านพิธีปักปัน ยังไม่ถือว่าเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ดังนั้นจึงได้รับสิทธิ์ให้นั่งอยู่ข้างเหอชิง

“ถวายบังคมท่านอ๋องมู่ ถวายพระพรพระชายา คารวะท่านหญิงมู่”

ร่างกำยำเดินนำอยู่ด้านหน้าหยุดลงพลงพยักหน้าคราหนึ่ง เหอชิงคลิ่ยม้อยๆ ส่วนมู่เพยเหลียนค้อมศีรษะเพื่อให้เกียรติผู้อาวุโสกว่า

นางก้านลซึ่งตื่นตะลึงกับกลิ่นอายของคนทั้งสามพลันได้สติ รีบเข้ามาเชื้อเชิญแขกทั้งสามไปยังที่นั่งที่จัดรับรองไว้ให้ บุรุษนั่งฝั่งขวา สตรีนั่งฝั่งซ้าย

สองสามีภรรยาจึงต้องแยกจากกันชั่วคราว

หลังจากสองสตรีหนึ่งบุรุษนั่งลงประจำที่ บทเพลงที่หยุดไปก็บรรเลงขึ้นอีกครั้ง นางรำกลับมาร่ายรำสร้างความบันเทิง นางก้านดอกสำหรับอาหาร รินน้ำชา และสุราตามโต๊ะต่างๆ

ดวงตาของเหอชิงทอดมองการแสดงเบื้องหน้า ยกน้ำชามาดมกลืน เรียบร้อยค่อยจดปากดื่มแก้กระหาย “เหลียนเออร์ เตรียมตัวพร้อมแล้วหรือ”

มู่เฟยเหลียนยิ้มน้อยๆ ยกคิ้วส่งให้ผู้ถาม “เหลียนเออร์ไม่จำเป็นต้องเตรียมตัวมากหรอกเพคะ ผู้อื่นเสียอีกที่ต้องเหนื่อยหน่อย”

“ก็เพราะเจ้ามิใช่หรือที่ขอปรับเปลี่ยนแผนจนตนเองไม่ต้องออกแรง”

เด็กสาวหัวเราะคิกคักพลางเด็ดองุ่นส่งเข้าปาก “ท่านแม่ก็กล่าวเกินไป ข้าเพียงแต่ขอปรับเปลี่ยนให้สมบูรณ์แบบมากขึ้นก็เท่านั้นเอง”

หลังจากเตรียมตัวมานานหลายวัน ในที่สุดนางก็ทำได้

การจากลากับครอบครัวคราวนี้ไม่ใช่ตลอดไป ดังนั้นมู่เฟยเหลียนจึงมีสติในการพิจารณาสิ่งต่างๆ มากขึ้น และความซุกซนเจ้าเล่ห์ซึ่งถูกใครบางคนบ่มเพาะก็เริ่มออกลาย

เมื่อเป็นเช่นนั้น เหอชิงก็เบาใจขึ้นเล็กน้อย หวังว่าหลังจากนี้บุตรสาวจะสามารถใช้ชีวิตในยุทธภพได้อย่างปลอดภัย

“ท่านแม่ ข้าอยากกินอันนั้น”

เสียงของมู่เฟยเหลียนดึงเหอชิงออกจากห้วงความคิด มองตามนิ้วของบุตรสาวก็เห็นนางกำลังชี้ไปยังจานสี่ถ้วยซึ่งตั้งอยู่อีกฟากหนึ่ง

“ไม่ได้”

เด็กสาวอมลมเข้าไปจนแก้มป่อง “โง่จึงไม่ได้”

“นั่นมันไก่หมักสุรา เจ้ายังเด็กอยู่ จะอ่านกินของเหล่านั้นได้อย่างไร” เหอชิงดูบุตรสาวเสียนิ่ง

“แค่ชิมก็ได้หรือเพคะ” มู่เฟยเหลียนยังคงไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

“ไม่ได้” เหอชิงยืนย่น ก่อนจะก้มหน้ากระซิบข้างใบหูนาง “หากเมามายจนเสียงานใหญ่จะอย่างไร”

ครั้นได้ฟังเช่นนั้น ดวงตากว้างของมู่เฟยเหลียนก็เปล่งประกายระยิบระยับ

“หากได้กินสักครั้งขึ้น ข้ารับรองว่าทุกอย่างต้องราบรื่นแน่พะคะ”

หมอหญิงส่งเสียงหัวเราะในลำคอ นุตรสาวนางคงอยากกินจริงๆ จึงได้กล่าวเช่นนั้น

เหอชิงใช้ตะเกียบเงินพลิกชิ้นไก่ไปมาเพื่อทดสอบยาพิษ ยกเข้ามาใกล้จมูกเพื่อสูดดมกลิ่น เนื่องจากกลิ่นของสุราและสมุนไพรสามารถนำมากลบกลิ่นพิษบางชนิดได้ นางจึงต้องใช้เวลาตรวจสอบอย่างระมัดระวังและแนบเนียนเพื่อมิให้ผู้อื่นพิศสังเกต

นางขยับปลายนิ้ว เส้นเอ็นเส้นหนึ่งผุดออกมาแล้วแทงเข้าไปในเนื้อไก่ พอดึงออกมาก็ตรวจสอบอีกรอบ แล้วจึงคืบใส่จานนุตรสาวอย่างสบายใจ

เส้นเอ็นที่นางใช้เชื่อมติดกับร่างกายของนางโดยตรง หากมียาพิษ พิษจะซึมผ่านเข้าไปในตัวนาง และนางจะสามารถรับรู้ได้ทันที

วิธีการนี้เหอชิงใช้เวลาฝึกฝนมานานกว่าสิบปีจึงเริ่มชำนาญ หากเป็นผู้อื่นย่อมมองไม่ออก กระทั่งมู่เพยเปลี่ยนก็ไม่ทราบเรื่องนี้

เด็กสาวซึ่งได้รับอนุญาตจากผู้เป็นมารดาเฝ้ากว้างจินตนาหิ ใช้ตะเกียบแบ่งไก่ออกครึ่งชิ้นตามที่ลั่นวาจา จากนั้นค่อยส่งเข้าปาก

“อร่อยหรือไม่”

“อร่อยพะคะ!” นางเอ๋ยพลางคืบอีกครั้งขึ้นที่แบ่งไว้ใส่ถ้วยของมารดา “ท่านแม่ เสวยเยอะๆ นะพะคะ”

ภาพของสองคนแม่ลูกพูดคุยกันกะหงุกกะหิงเป็นภาพน่ารักที่หาดูได้ยาก ในวังวนแห่งอำนาจ ผู้คนล้วนสวมหน้ากากเข้าหากัน ยากนักจะหาผู้ที่ยิ้มและหัวเราะด้วยความจริงใจ

ทว่าต่อไปเป็นภาพที่น่าเอ็นดูเพียงใด ก็ยังมีคนมองมาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

มู่เพยเปลี่ยนเป็นนุตรสาวเพียงคนเดียวของท่านอ๋องมู่ มีบิดาที่เก่งกาจให้ท้าย มีมารดาที่ตรงตามคอยตามใจ และอีกไม่ช้าก็เร็ว นางก็จะได้รับตำแหน่งฮองเฮาอีก

สิ่งที่ติงามทุกอย่างในใต้หล้าล้วนถูกเทลงบนटक โดยที่เจ้าตัวแทบไม่ต้องกระดิกตัว ไม่จำเป็นต้องไขว่คว้าก็ได้ครอบครองของล้ำค่ามาอย่างง่ายดาย

มู่เพยเหลียนยังไม่ว้าวาโตเป็นสาวเต็มตัวด้วยซ้ำ ความอ่อนเยาว์นั้นได้เปรียบ แต่เรื่องความงามก็ไม่ว้าวาโตเด่นลุ่มเมือง เป็นเพียงความน่ารักที่ชวนให้น่าเอ็นดูเท่านั้น

สตรีเช่นนี้ครอบครองชะตาหงส์ได้อย่างไร... แทบเป็นไปไม่ได้ด้วยซ้ำ!

ตุ้ผิงเพยเองก็เป็นหนึ่งในหมู่สตรีที่ชิงซึ่งว่าที่ฮ่องเฮาผู้นี้ นางพยายามอย่างหนักกว่าจะไต่เต้ามาถึงตำแหน่งผิงเพย หากไม่มีมู่เพยเหลียนสักคน... ตำแหน่งฮ่องเฮาที่เว้นว่างนี้ย่อมตกทอดถึงผู้อื่นได้

แน่นอนว่านางก็รวมเป็นหนึ่งในนั้น

ทว่าในวังหลัง ผู้ใดบ้างจะยอมเบือนเลื้อดอย่างเปิดเผย ในงานเลี้ยงมีผู้คนมากมาย นางกำนัลมีนับร้อย พระชายาของจวนอ๋องมู่ดูมีเหตุผลและใจเย็น หากทำทุกอย่างให้ดูเป็นอุบัติเหตุก็อาจไม่ใช่เรื่องใหญ่

หากสามารถสร้างรอยแผลเป็นบนเรือนร่างของมู่เพยเหลียนได้เพียงเล็กน้อย สตรีผู้นั้นก็จะกลายเป็นของมีตำหนิ ไม่คู่ควรกับองค์เหนือหัว

ผู้ที่วางแผนร้ายอาจอยู่ในใจเบนสายตาจากสองแม่ลูกไปยังนางกำนัลผู้หนึ่งซึ่งยืนถือกาน้ำชาอยู่ด้านหลัง ครั้นพยักหน้าคราวหนึ่ง อีกฝ่ายก็หม่นตัวกลับไปเปลี่ยนกาใหม่ซึ่งเพิ่งเติมน้ำเดือดจัด

นางกำนัลลอบกลืนน้ำลายเพื่อลดความประหม่า หากนางไม่ลงมือทำ ครอบครัวยของนางจะถูกคนของสกุลตุ้ฆ่าทิ้ง เพื่อปกป้องคนที่รัก นางจึงต้องเสียสละตนเอง

นางเดินไปรินน้ำชาให้แขกเหรื่อทางด้านหลังสองคนแม่ลูก ครั้นได้จังหวะประจบเหมาะ ก็หยัดกายยืนขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้ร่างปะทะเข้ากับนางกำนัลอีกคนหนึ่งซึ่งถือถาดผลไม้ผ่านมาพอดี

“ว้าย!”

ตุ้ผิงเพยซึ่งนั่งมองทุกการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายยกมือขึ้นเพื่อปกปิดริมฝีปากที่ส่ายยิ้ม

คนในงานเลี้ยงบางส่วนไม่ได้ให้ความสนใจกับเสียงที่เกิดขึ้น ทว่าผู้ที่อยู่ใกล้เคียงต่างหันมามองเป็นตาเดียวกัน

มู่หลิงเหวินซึ่งนั่งอยู่อีกฟากหนึ่งผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ แม้เขาจะมีการ

เคลื่อนไหวที่รวดเร็ว แต่ก็คงไม่ทันดึงตัวพวกนางออกมาได้

น้ำซาร้อนจัดหกรกระเซ็นใส่ร่างของมู่เพยเหลียนซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด ขณะกาน้ำชาหล่นลงพื้นแตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ

เพี้ยง!!

ท่ามกลางเหตุการณ์ดังกล่าว เหลอซิงอยู่ใกล้ตัวบุตรสาวมากที่สุด แต่นางทำเพียงแค่เหล่ตามองคนข้างตัวเท่านั้น

“อา... เกือบไปแล้ว” มู่เพยเหลียนถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก้มหน้ามองชุดที่มีรอยเปื้อนพลางขมวดคิ้ว “ชุดเปื้อนแบบนี้ ท่านลุงสามรู้เข้าคงเสียใจแย่”

“พี่สามมิใช่คนคิดเล็กคิดน้อย เขาย่อมเข้าใจว่ามันเป็นอุบัติเหตุ” เหลอซิงเอ่ยปลอบพลางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดเกล็ดน้ำแข็งบนใบหน้าของบุตรสาวอย่างอ่อนโยน

หลายปีก่อนเหลอซิงเคยกินดอกบัวหิมะพันปีเข้าไป ทำให้นางมีพลังหยินอันแข็งแกร่ง พอมีบุตรสาว พลังสีส่วนจึงถูกถ่ายทอดไปยังมู่เพยเหลียนโดยตรง ผู้คนในงานเลี้ยงพากันอ้าปากค้างเมื่อเห็นหยดน้ำเต๋ออดจัด กลับกลายเป็นก้อนน้ำแข็งเกาะตามใบหน้าและแขนของท่านหญิงอย่างน่าอัศจรรย์

“นะ...นี่มัน...!”

ในขณะที่ผู้คนกำลังมึนงงสับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้น ร่างของคนผู้หนึ่งก็เดินเข้ามาในงานเลี้ยง

เป็นหลี่จว่ง ชั้นที่คนสนิทของหวงผู้

“ฮ้องเต้เสด็จแล้ว!”

สิ้นคำประกาศ สรรพสิ่งทุกอย่างก็ถูกกลืนหายเข้าสู่ความเงียบ ผู้คนทั้งหลายต่างยืนขึ้น เก็บงำอารมณ์ที่พลุ่งพล่านเพราะไม่ยากทำให้องค์เหนือหัวบันดาลโห่สะ

เสียงฝีเท้าหลังม่านดั่งขึ้นเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เหลอซิงซึ่งยืนอยู่ข้างบุตรสาวลอบยืมเล็กน้อย นับว่าเป็นการปรากฏตัวที่ทันเวลาพอดี

‘...เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน’ เหลอซิงคิดพลางย่อกายเพื่อถวายนามเคารพเช่นเดียวกับผู้อื่น

“ถวายบังคมฝ่าบาท ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี”

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน หวงผู้่อ ปีนีอายุสามสิบสอง แม่จะมีรูปร่างไม่สูงใหญ่ แต่ก็จัดได้ว่าสง่างามตามสายเลือดอันสูงศักดิ์

ฉลองพระองค์ของพระองค์ทำจากทองงดงาม พระเกศยาวเกล้าขึ้นเป็นมวยสวมประดับกวาง หางตาขึ้น ใบหน้าเรียบ

“ตามสบาย”

แม้จะเป็นเสียงของฮ่องเต้ ทว่าน่าแปลกนักที่น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลไพเราะกว่าปกติ

ผู้คนทั้งหลายคาดเดาว่าฮ่องเต้ น่าจะทรงอารมณ์ดี เนื่องจากวันนี้เป็นวันเฉลิมฉลองงานเทศกาล สี่หน้าของทุกคนจึงดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “ขอบพระทัยเพคะ / ขอบพระทัยพะย่ะค่ะ”

ท่านหญิงน้อยแห่งจวนอ๋องมู่กวาดตามององค์เหนือหัวเล็กน้อย ก่อนจะประกอบมารดาให้นั่งลงตามเดิม

นึกไม่ถึงว่าสายตาของอีกฝ่ายจะเคลื่อนมาหยุดลงที่นาง

“มู่เพยเหลียน”

มู่เพยเหลียนเบิกตากว้าง เมื่อจู่ๆ หวงผู้่อถือวิสาสะเดินมาจับมือนางอย่างไรรำยทา ครั้นเงยหน้าสบตา ก็พบว่ารอยยิ้มของอีกฝ่ายแย้มกว้างขึ้นจนกลายเป็นรอยยิ้มอันคุ้นเคย

ฮ่องเต้ขยับพระเนตรให้นางข้างหนึ่ง ท่วงท่าราวกับหมาหยอกไก่เช่นนี้ส่งผลให้เหล่าแขกเหรื่อในงานต่างตกใจจนอ้าปากค้าง

หะ...เหตุใดฮ่องเต้ทรงทำเช่นนั้น หรือก่อนหน้านี้ทรงดื่มสุรามาจนเมามาย

เหล่าสนมพากันร่างสั่นเทิ้ม พวกนางอยู่รับใช้ประณิบัติบุรุษผู้นี้มาสิบกว่าปี บุรุษผู้นี้ไร้หัวใจ สมัยที่ยังเป็นองค์ชายใช้รอยยิ้มฉาบใบหน้า แต่ครั้นเสวยราชสมบัติก็ไม่เคยแย้มสรวล เห็นผู้อื่นเป็นหมากเบี้ยล้างมาโดยตลอด

บุรุษอย่างหวงผู้่อไม่มีทางทำเช่นนี้กับสตรีที่เติกรุ่นราวคราวลูก!

มีบางสิ่งผิดปกติ! ผิดปกติ!

“พะ...ฝ่าบาท” เด็กสาวพยายามดึงมือตนเองออก ระมัดระวังไม่ให้ดูก้าวร้าวจนเกินไป “ฝ่าบาท ปล่อยหม่อมฉันเถิดเพคะ”

“หือ” เขายกยิ้ม นอกจากจะไม่ปล่อยมือแล้วยังดึงตัวมู่เพยเปลี่ยนให้เดินตามเขาไปยังใจกลางห้องโถง

เหอซิงกับมู่หลังเหวินยืนขึ้นพร้อมกัน จ้องเขม็งไปยังองค์เหนือหัว แพ้กลืนอายคุกคามกดดัน พาให้ผู้คนหายใจไม่ทั่วท้อง

ฮ่องเต้ทรงมีความสัมพันธ์อันดีกับตระกูลมู่มาโดยตลอด โฉนวันนี้ถึง...!

หลังกงซึ่งถูกจับมายืนอยู่กึ่งกลางระหว่างฮ่องเต้กับท่านอ๋องเหิงเอ่ตกพลั๊ก คราวก่อนเขาได้รับราชโองการให้ไปเชื้อเชิญมู่หลังเหวินกับท่านหญิงมารวมงานในวังหลวง เขาพยายามโน้มน้าวท่านอ๋องเต็มที่แล้วให้อีกฝ่ายพาสตรีผู้มีชะตาหงส์มาเปิดตัวที่นี่

...หากมีอะไรผิดพลาด ทำให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่พอใจ ศีรษะเขาต้องหลุดออกจากบ่าอย่างแน่นอน!

“ฝ่าบาท เหลียนเอ๋อร์เป็นสตรีที่ยังไม่ผ่านพิธีปักปัน โปรดให้เกียรติางด้วยพะยะค่ะ” มู่หลังเหวินกล่าวเสียงเรียบ ใบหน้าดำคล้ำจนน่ากลัว

“ท่านพ่อ...” มู่เพยเปลี่ยนหันไปมองบิดาอย่างขอความช่วยเหลือ ไม่กล้าขัดขึ้นอย่างเปิดเผยเพราะกลัวว่าจะเป็นภัยแก่ครอบครัว

ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้ดีว่ามู่หลังเหวินกำลังอดกลั้นอย่างที่สุดแล้ว หากผู้ที่กระทมิใช่ฮ่องเต้ เกรงว่าป่านนี้คงถูกขัดฝ่ามือใส่จนกระอักเลือดไปแล้ว

“เหลียนเอ๋อร์” เหอซิงกำมือแน่น มองบุตรสาวอย่างเป็นห่วงและกังวล ด้านหวงผู้่อั่งเสียงหัวเราะในลำคอ มือที่จับตัวเด็กสาวออกแรงดึงอีกฝ่ายจนตัวลอยจากพื้น สอดมือใช้ข้อพับแล้วอุ้มนางต่อหน้าธารกำนัล!

ไอสังหารรุนแรงแผ่ออกมาร่างมู่หลังเหวิน สายตาจับจ้องผู้ที่อาจหาญ แต่ต้องบุตรสาวอันเป็นที่รักด้วยแวตาลูกโชนไปด้วยโทสะ

“ฮ่าๆๆ!”

จู่ๆ ฮ่องเต้ก็อำพระโอษฐ์หัวเราะดังลั่น เสียงเข้มแหบของบุรุษวัยสามสิบกว่าเริ่มแปรเปลี่ยนไปที่ละน้อย กลายเป็นเสียงนุ่มนวลไพเราะอันน่าฟัง ชวนให้สตรีหลายคนพากันเคลิบเคลิ้ม

จู่ๆ พื้นห้องโถงก็สั่นไหวอย่างรุนแรง จานอาหารและจอกสุราบนโต๊ะร่วงหล่นแตกกระจายเต็มพื้น กวานสีทองหลุดออกจากศีรษะของหวงผู้่อั่ง เรือนผม

สีดำที่ปลิวสะบัดเริ่มเปลี่ยนกลายเป็นสีเงินสลาย

มูเพยเปลี่ยนหลังตาปีเมื่อปะทะกับแสงเจิดจ้าโดยตรง ครั้นลืมตาขึ้นอีกครั้งก็พบว่าร่างของบุรุษที่อุ้มนางเปลี่ยนไปราวกับคนละคน

เส้นผมสีเงินยาวจดสะโพก ใบหน้างดงามยากจะแบ่งแยกหญิงชาย ดวงตาสีเงินเรียวยาวห่อล้อมกรอบด้วยแพขนตาขนยาว ใบหูสามเหลี่ยมโดดเด่น และพวงหางทั้งเก้ากวัดแกว่งอยู่เบื้องหลังแสดงให้เห็นชัดเจนว่าบุรุษผู้นี้มิใช่มนุษย์!

ที่แท้ภาพของฮ่องเต้ที่พวกเขาเห็นก็แค่ภาพมายาตบตาของปีศาจจิ้งจอก!

ผู้คนทั้งหลายพากันอ้าปากค้างอย่างตื่นตะลึง ความงามของสิ่งมีชีวิตทรงหน้าทำให้พวกเขาตาพร่า คล้ายถูกสะกดให้มัวเมาลุ่มหลง

“อะ...ฝ่าบาท...” หลี่จวงตกใจจนแข่งขาอ่อนแรง หดเข่าล้มลงบนพื้นแล้วหวงผู้ใดตัวจริงเล่าอยู่ที่ใด หรือว่า...

ใบหน้าของชั้นที่คนสนิทของฮ่องเต้เริ่มถอดสี ประวัติศาสตร์ที่บันทึกและส่งต่อกันมาอย่างยาวนานของราชวงศ์เคยกล่าวถึงเรื่องของปีศาจและมนตร์ดำ ทุกครั้งที่สิ่งเหล่านี้ปรากฏตัว บ้านเมืองย่อมเกิดหายนะ

หากมันสังหารฮ่องเต้เพื่อแย่งชิงสตรีซึ่งมีชะตาหงส์ไป...

“ฮึก! ฝ่าบาท!”

เสียงกรีดร้องของหญิงกษัตริย์สติของคนที่ห้องโถงกลับมา แหกเหวี่ยงทั้งหลายที่มาร่วมงานไม่ได้รับอนุญาตให้พักอาวุธ เว้นแต่ทหารอารักขาคุ้มกันที่อยู่ด้านนอก

“ชะ...ช่วยข้าด้วย ท่านพ่อ ท่านแม่!” มูเพยเปลี่ยนซึ่งตอกอยู่ในเงื้อมมือของปีศาจกล่าวเสียงสั่นเครือ ตัวสั่นเหมือนลูกนกไร้ทางสู้ ไม่สามารถปกป้องตัวเองได้

ในสถานการณ์เช่นนี้ถือว่าแต่เด็กสาวเลย ต่อให้เป็นบุรุษนักรบเข้าไปแทนที่ ก็เชื่อว่าจะมีปัญหาต่อกรกับปีศาจได้

บัดนี้นอกจากมูหลังเหวี่ยงกับเหวี่ยงที่เป็นห่วงความปลอดภัยของบุตรสาวคนที่เหลือก็มีแต่รักตัวกลัวตายด้วยกันทั้งนั้น

“ฮึก!”

“ปีศาจ!”

“รีบหนีเร็วเข้า!”

“ฮือ! ช่วยข้าด้วย ข้ากลัว! ข้ากลัว!”

งานรื่นเริงที่มีบรรยากาศครึกครื้นสนุกสนานเมื่อครึ่งซัวยาม⁴ ก่อน กลายเป็นความวุ่นวายโกลาหลเมื่อเชื้อพระวงศ์และขุนนางต่างกรี๊ดร้องแล้ววิ่งตรงไปยังประตู

ตึกหน้าจัดงานเลี้ยงมีทางเข้าและทางออกเพียงทางเดียว นายทหารซึ่งอยู่ด้านนอกรีบเปิดประตูเมื่อได้ยินเสียงโวยวายจากด้านใน ครั้นเปิดประตูออก คนก็เบียดเสียดทะลักกันออกมา บางคนสะดุดล้มโดนเหยียบอย่างน่าเวทนายิ่ง

อาคันตุกะในวันนี้รวมๆ กันแล้วมีประมาณสองร้อยกว่าคน นอกจากนี้ยังมีนางกำนัล นักดนตรี และนางรำรวมๆ กันอีกเป็นร้อย การที่พวกเขาวิ่งออกมาพร้อมกันทำให้เกิดการเบียดเสียด มีหน้าซ้ำทหารองครักษ์ซึ่งอยู่ด้านนอกก็ยังสับสนและไม่เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ในฐานะทหารผู้มีหน้าที่ปกป้องผู้เป็นนาย หัวหน้านองครักษ์เงินหมิงซึ่งเป็นบุรุษวัยสลีบก้อออกคำสั่งอย่างรวดเร็ว “พวกเจ้าทั้งหมดแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกอารักขาเชื้อพระวงศ์และขุนนาง กลุ่มที่สองติดตามข้าเข้าไปคุ้มกันฝ่าบาท!”

“ขอรับ!”

ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาประมาณห้าสิบนายขานรับกันอย่างแข็งขัน ก่อนเงินหมิงจะนำคนเข้าไปก็ฉุกคิดบางอย่างขึ้นมาได้จึงหันไปหาคนใกล้ชิด

“เจ้ารีบไปตามองครักษ์หน่วยอื่นมาเร็วเข้า!”

ผู้ที่กล่าวนุกทำลายงานเลี้ยงย่อมไม่มาดี มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นมือสังหารซึ่งมีทักษะการแฝงตัวที่เก่งกาจ เพราะก่อนหน้านี้เขามิอาจจับกลุ่มอายุที่ผิดปกติดังนั้นได้เลย

เงินหมิงกระซอกดาบยาวออกมาจากฝัก ครั้นลูกน้องช่วยกันเปิดทางให้แล้วก็วิ่งฝ่าแซกเหวี่ยงเข้าไปด้านใน

ทันทีที่บุรุษทั้งหลายก้าวเท้าเข้ามาในห้องโถง ไอสังหารอันรุนแรงก็ถาโถม

⁴ 1 ชั่วโมง เท่ากับ 2 ชั่วโมงในปัจจุบัน

เข้าไปใส่ตุ๊กตาสีน้ำเงิน ทำให้อวัยวะทั่วร่างกายเหี่ยว มีอาชญากรรมเขยื้อนประดุจเป็นอัมพาต

เงินหมิงซบครามแน่น ที่แท้สาเหตุที่เขาล้มผัสความผิดปกติที่เกิดขึ้นในตำแหน่งจิตใจไม่ได้ก็เพราะมีบางสิ่งกั้นเอาไว้ในตนเอง

หัวหน้าองค์กรก็คิดวางแผนสายตามองไปยังใจกลางห้องโถง พบว่าหลังกองสลบเมื่อตอนอยู่บนพื้น มู่หลิงเหวี่ยงกับเหวี่ยงยืนอยู่คนละปากห้อง แต่หันกายไปยังจุดเดียวกัน บุรุษผมสีเงินแปลกประหลาดอุ้มร่างของมู่เพยเหลียนซึ่งตัวลั่นเทาไว้ในอ้อมแขน ทั้งสองฝ่ายตั้งท่าพร้อมเข้าปะทะกันทุกเมื่อ

ท่ามกลางในห้องโถงกลับไร้เงาร่างของหวงผู้

“อะ...อารักขาท่านอ๋องกับพระชายา ช่วยหลีกกงออกมาสักพักสิ” เสียงทุ้มแหบของเงินหมิงดังสื่อกับกลิ่นอายคุกคามที่แผ่ออกมาอย่างต่อเนื่อง

“เงินหมิง!”

ดวงตาของหัวหน้าองค์กรสั่นไหวเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคยดังมาจากหลังม่าน

ฝ่าม่านสีเข้มหลังเก้าอี้ตัวใหญ่ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ประทับขององค์เหนือหัวถูกกระซางจนเปิดออก เผยให้เห็นร่างของบุรุษในอาภรณ์สีทอง เดินมุ่งหน้าออกมาอย่างสง่างาม

หวงผู้ตัวจริงเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยท่าทีเคร่งขรึม สายตาโกรธเกรี้ยวจับจ้องไปยังปีศาจจิ้งจอก

ฮองเต๋หนุ่มไม่รู้ด้วยซ้ำว่าปีศาจตนนี้โผล่มาได้ยังไง พอมันมาถึงก็ใช้มนตราทำให้พระองค์หลับและขังพระองค์ไว้ในหีบผ้า คาดเดาจากเสื้อผ้าที่สวมมันคงสวมรอยเป็นพระองค์เข้ามาก่อความวุ่นวายต่อหน้าแขกผู้มีเกียรติสูงส่งเป็นอันดับต้นๆ ของแคว้น มิหนำซ้ำยังจับตัวบุตรสาวของจวนอ๋องมู่ไว้เป็นตัวประกัน

ชายหนุ่มซึ่งมีตำแหน่งเป็นถึงโอรสสวรรค์รู้สึกเสียหน้าครั้งใหญ่ ต่อให้อีกฝ่ายเป็นปีศาจ เขาก็ไม่มันปล่อยให้มันทำตามอำเภอใจ

หวงผู้ต้องการรู้ให้ได้ว่ามีจุดประสงค์อันใด เมื่อรู้แล้วก็ลงโทษประหารด้วยวิธีห้ำหั่นแยกรา่ง เอาจิตที่อัสบะ และแร่เนื้อเป็นหมื่นๆ ขึ้น!

“ทหาร! จับตัวปีศาจตนนี้ให้ได้!”

แปะ ปลัดถิ่น

คำสั่งที่เอ่ยด้วยปาก ย่อมง่ายดายกว่าการลงมือปฏิบัติให้สัมฤทธิ์ผลจริง

ในสถานการณ์เช่นนี้ ทหารกว่ากึ่งหนึ่งอยู่ในสภาพราวกับเป็นอัมพาต ที่เหลือชักอาวุธออกจากฝักอย่างยากลำบาก แม้นายเหนือหัวมีรับสั่ง พวกเขามิหรือจะกล้าจู่โจมสู่่มสี่สู่่มห้า จึงรอคำตัดสินใจของเงินหมิงซึ่งมีประสบการณ์การต่อสู้มากกว่าอีกทอดหนึ่ง

ด้านหัวหน้าหน่วยองครักษ์ ครั้นมั่นใจว่าต้องแต่ทรงปลดภัยดีก็หันไปหาหมู่หลังเหวิน

“ท่านอ๋อง...”

“ดาบ!”

สิ้นสุรเสียงทรงอำนาจ สีหน้าของเงินหมิงก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

หากหมู่หลังเหวินผู้เป็นนักรบในตำนาน กำชัยในสนามรบมานับครั้งไม่ถ้วนร่วมต่อสู้ด้วย ไม่น่ว่าพวกเขาจะมีโอกาสเอาชนะปีศาจตนนี้ สร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมาได้

ทหารองครักษ์นายหนึ่งวิ่งตามมาจากร่างของสหายที่ขยับตัวไม่ได้ยื่นส่งให้เงินหมิง เขาไม่รอช้า โยนดาบส่งต่อให้หมู่หลังเหวินทันที

“ท่านอ๋อง รับไป!”

บุรุษร่างกำยำยื่นมือรับดาบโดยไม่ละสายตาไปจากบุตรสาว มือใหญ่กรำ

ดวงดาบอย่างคล่องแคล่ว ส่งเสียงแหลมแหวกตัดอากาศ

“พวกเจ้าคุ้มกันห้องเต้ ข้าจะชิงตัวเหลียนเอ๋อร์กกลับมา”

“ขอรับ!”

เหล่าชายฉกรรจ์ผู้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างโหดโหดพากันรับอย่างแข็งขัน
วิ่งกระจายกำลังออกเป็นสองทาง อย่างแรกคือคุ้มกันห้องเต้ ส่วนที่เหลือถูกส่ง
ไปอารักขาเหอชิง

หมู่หลังเหวินไม่รอช้า เมื่อดาบขึ้นเหนือศีรษะแล้วกระโดดถีบกายขึ้นจากพื้น
พุ่งตัวเข้าหาศัตรูอย่างมั่นใจโดยปราศจากท่าทีหวาดกลัวใดๆ

เคล้ง!

เล็บของคู่ต่อสู้งอกยาวออกมาปะทะกับคมดาบที่พาดฟันไปอย่างไม่ปราณี
เหอชิงซึ่งยืนมองเหตุการณ์อยู่ไกลๆ เห็นท่าไม่ดีก็ร้องตะโกนบอกสาม
“หลังเหวิน ระวังเหลียนเอ๋อร์โดนลูกหลง”

“อือ” ท่านอ๋องมู่ชานรับ ทอดพระเนตรบุตรสาวซึ่งตกอยู่ในสถานการณ์
อันตรายอย่างกังวลพระทัย

เพราะอีกฝ่ายมีมู่เฟยเหลียนเป็นตัวประกัน เขาจึงต้องยั้งมือไว้หลายส่วน
เกรงว่าหากใช้กำลังทั้งหมดอาจพลาดพลั้งทำให้บุตรสาวบาดเจ็บ

ในขณะที่หมู่หลังเหวินพยายามครุ่นคิดหาวิธีที่จะช่วงชิงบุตรสาวออกมา
อย่างปลอดภัย วายร้ายในที่นี้ก็เริ่มโจมตีอีกครั้ง

แม้การโจมตีนั้นจะรวดเร็วจนมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่เขาก็ยกดาบขึ้น
มาต้านรับไว้อย่างทันท่วงที

“คิดว่าดาบกระจอกๆ เล่มนี้จะมีปัญญาทำร้ายข้าได้รึ!”

ปีศาจจิ้งจอกคำรามในลำคอ การกรงเล็บเข้าตะปบใส่คู่ต่อสู้อย่างต่อเนื่อง
ส่วนมืออีกข้างอุ้มร่างมู่เฟยเหลียนได้อย่างง่ายดายประหนึ่งถือปุยนุ่น

เคล้ง! เคล้ง! เคล้ง!

ดาบที่อยู่ในมือใหญ่กร้านบังเกิดรอยร้าว แม้เป็นเหล็กกล้าแต่ก็มีอาจ
ต้านทานสิ่งที่มีกำลังเหนือมนุษย์ได้

“ท่านพ่อ ท่านไม่ต้องเป็นห่วงข้า ท่านพ่อ! ฮึก!” มู่เฟยเหลียนน้ำตาไหล
พราก มิวายหันไปถือตามองทหารองครักษ์ที่มีกล้าเข้ามาใกล้ตัวต่อสู้ “พวกเจ้า

ยืนนิ่งกันอยู่ไย รีบมาค้ำกันท่านพ่อสิ!”

คำตะโกนของเด็กสาวส่งผลให้ทหารที่ได้ยืนพากันสะดุ้งโหยง นึกไม่ถึงว่า สตรีตัวเล็กๆ ซึ่งถูกเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอมจะมีจิตใจที่ดุดัน เป็นห่วงความปลอดภัยของบิดามากกว่าตนเอง

น่าเสียดายนักที่ท่านหญิงน้อยผู้นี้อาภัพ... ดันมาตกอยู่ในเงื้อมมือปีศาจ โอกาสที่จะได้ครองตำแหน่งมารดาของแผ่นดินแทบเป็นศูนย์

เปลวเพลิงสีครามผุดขึ้นบนฝ่ามือของปีศาจจึงจอก มันสะบัดมือเพียงคราเดียวก็ส่งไฟสีประหลาดในมือไปทั่วทุกทิศทาง!

หมู่เหล่าเหวินชบگرامแน่น ใช้วิชาตัวเบากระโดดกายไปหยุดยืนหน้าหวงผู้คุ้มกันดาบเป็นวงกลมเพื่อสะท้อนเปลวเพลิงมิให้โดนองค์เหนือหัว

บุรุษผมสีเงินเสวยยิ้ม ดวงตาสีเงินแหลมมองหอยชิงซึ่งยืนกำมือแน่นแล้ว ขยิบตาใส่ จากนั้นก็หันไปใช้พลังอันมหาศาลทำลายผนังของตำหนักแล้วพุ่งตัวออกไป

“ท่านพ่อ! ท่านแม่!” หมู่เพยเหลียนซึ่งอยู่ในอ้อมแขนของบุรุษร่างสูงโปร่ง ดิ้นขลุกขลัก สายตาทอดมองบิดามารดาจนกระทั่งกลืนหายใจไปกับความมืดยามราตรี

ครั้นปีศาจหายตัวไป เหล่าองครักษ์ที่ยืนแข็งค้างราวกับตอมดมตรัสสะกด ก็กลับมาเคลื่อนไหวได้อีกครั้ง ครั้นเห็นเปลวเพลิงสีฟ้าเริ่มลุกลาม พวกเขาก็รีบวิ่งออกไปเพื่อหาน้ำมาดับไฟ

ทว่าเปลวเพลิงนี้ประหลาดนัก มันไม่ได้อ่อน... แต่กลับหนาวจับขั้วกระดูกดำ

“ฝ่าบาท ปีศาจตนนั้นพาท่านหญิงไปแล้วพะย่ะค่ะ!” เงินหมิงคุกเข่ารายงาน “ที่นี้ไม่ปลอดภัยแล้ว กระหม่อมจะอารักขาพระองค์ออกไปจากที่นี่”

“เหลวไหล! ไฟไหม้แค่นี้มีหรือจะทำร้ายเราได้” หวงผู้ถือโอรชณหน้ามืดตัวสั่น ชาวบ้านต่างรู้กันทั่วว่าหมู่เพยเหลียนคือว่าที่ฮ่องเฮา เขายอมตายดีกว่าถูกทำลายศักดิ์ศรี “พวกเจ้าโง่งยังไม่รีบตามหมู่เพยเหลียนไปอีก!”

“พะ...พะย่ะค่ะ!”

หอยชิงซึ่งยืนอยู่อีกมุมหนึ่งเหมือนเพิ่งตื่นจากภวังค์ ใบหน้างดงามซีดเผือด

ร่างกายชวนเซคัลล่ายจะเป็นลม

ทหารองครักษ์เห็นท่าไม่ดีก็หวังจะช่วยเหลือด้วยเกรงว่าอีกฝ่ายจะล้ม ศีรษะฟาดพื้น นึกไม่ถึงว่าภายในพริบตาเดียว ร่างของท่านอ๋องจะปรากฏตัวขึ้น ต่อหน้า วงแขนกว้างโอบประคองร่างบางไว้อย่างหวงแหน พร้อมกับตัวตวัดสายตาเย้นเยียบไปมองผู้ที่หวังดี นายทหารผู้นั้นถึงกับหน้าเสียว

เปลวเพลิงจากฝีมือปีศาจจิ้งจอกหิมะเริ่มลามไปทั่ว อีกทั้งยังมีอาจดับได้ด้วยน้ำเปล่า

ทหารองครักษ์รีบอารักขาคนด้านในออกมาอย่างระมัดระวัง พอออกมาด้านนอกก็เห็นแขกเหรื่อมากมายอยู่ในอาคารหาวดผวา หวงผู้่อีสี่หน้าดำคล้ำกว่าเดิม สั่งให้ทหารพาพวกเขาไปที่อื่นเพื่อความปลอดภัย

ข่าวงานเลี้ยงถูกทำลายจนพังพินาศลงในครานี้มีอาจปิดบังไว้ได้ คงถึงคราวที่ความเชื่อมั่นต่อราชวงศ์จะต้องสั่นคลอนครั้งใหญ่

“ท่านอ๋อง ควรทำเช่นไรดี” เงินหมิงเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง

มู่หลิงเหวินกุมมือภรรยา “ข้าจะไปตามเหลียนเออร์ ระหว่างนี้ข้าต้องการคนอารักขาพระชายากลับจวน”

หลี่จวงเฟิงได้สติพอดีจึงรีบอาสา “เรียนท่านอ๋อง บ่าวจะบริหารจัดการให้ตามรับสั่งพะย่ะค่ะ”

หวงผู้่อีสี่เหลือบมองท่านอ๋องมู่ แต่ไหนแต่ไรมู่หลิงเหวินทำตัวเหมือนบุรุษที่ไร้จุดอ่อน ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ยังรักษาท่าทีสุ่มเยือกเย็นไว้ได้

หรือเขามั่นใจว่าจะสามารถพาบุตรสาวของตนเองกลับมาได้อย่างปลอดภัย “มู่หลิงเหวิน”

บุรุษผู้อายุมากกว่าหันไปตามเสียงเรียก “พะย่ะค่ะ ฝ่าบาท”

“เจ้ามีวิธีต่อกรกับปีศาจตนนั้นหรือไม่”

มู่หลิงเหวินชะงักไปเล็กน้อย แต่พริบตาเดียว สีหน้าก็กลับมาเรียบเฉยไร้อารมณ์ “ตอนนี้ยังไม่มีพะย่ะค่ะ”

“ปีศาจตนนั้นแข็งแกร่งนัก ข้าไม่อยากสูญเสียขุนพลคนสำคัญของแคว้นไป” หวงผู้่อีสี่ต้องการจะสื่อให้มู่หลิงเหวินปล่อยให้ทหารจัดการเรื่องนี้ ไม่จำเป็นต้องเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยง

“มู่เพยเหลียนเป็นบุตรสาวของกระหม่อม ไม่มีเหตุผลที่กระหม่อมจะต้องไม่ไป” ใบหน้าของผู้ตอบแข็งกระด้าง “อีกทั้งปีศาจตนนั้นอาจเป็นภัยต่อแคว้นเยวในภายภาคหน้า จึงสมควรกำจัดทิ้งโดยเร็วที่สุด”

“การจัดปีศาจควรเป็นหน้าที่ของนักพรต เจ้าเพียงช่วยเหลือนมู่เพยเหลียนกลับมาอย่างปลอดภัยก็พอ”

มู่หลังเหวียนขมวดคิ้วด้วยเจตนาที่ไม่เห็นด้วย แต่เนื่องจากไม่ต้องการเสียเวลาไปมากกว่านี้ เขาจึงกำหนัรับคำแล้วถอดเสื้อตัวนอกคลุมลงบนไหล่ ภรรยา

ย่างเข้าปลายยามห้า⁵ นาฬิกา น้ำไหลหยด อุณหภูมิลดต่ำลงจนรู้สึกหนาวกาย ท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆหนา คาดว่าอีกไม่นานฝนคงตก

ในวันเฉลิมฉลองขอบคุณเทพเจ้าแห่งสายฝนกลับมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น ฮ้องเต้ทรงบันดาลโทษะ สิ่งให้คนกระจายกำลังค้นหาโดยไม่สวมเครื่องแบบ เนื่องจากชาวเมืองด้านนอกยังคงสนุกสนานกับงานเทศกาล พระองค์จึงไม่ต้องการทำให้ราษฎรเสียขวัญ

หลี่จวรับหน้าที่จัดหาคนอารักขาส่งตัวเหอชิงกลับจวนฮ้อง ตลอดเวลา พระชายาผู้งดงามเอาแต่เย็บไม่ยอมตรัสสิ่งใด สีพระพักตร์ขาวซีดส่งผลให้ผู้คนมองอย่างสงสาร คาดว่านางคงสะเทือนพระทัยกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระธิดาอยู่มากที่สุดทีเดียว

สำหรับมนุษย์ทั่วไป การเข้าออกในวังหลวงย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย ทว่าสำหรับผู้นุกรุกซึ่งเป็นปีศาจ การทะยานผ่านกำแพงสูงสามผิง⁶ นั้นราวกับเดินทอดน่องผ่านทุ่งหญ้าที่มีบุปผาบานสะพรั่ง

เดิมทีการตามหาร่องรอยของอมมนุษย์ถือเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ทว่าทหารลาดตระเวนบริเวณนั้นได้ยินเสียงร้องตะโกนของสตรี ภายหลังจึงมีโอกาสดำเนิน

⁵ ยามห้า คือเวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น.

⁶ 1 ผิง เท่ากับ 3.3 เมตร

แก้ทหารกับท่านอ้อมมูว่าปีศาจที่ลักพาตัวเด็กสาวหลบหนีไปทางประตูทิศใต้

“ช่วยเหลียนเออร์ด้วย! ท่านแม่! ท่านพ่อ! ช้ากลัว!”

“ห่างมาไกลมากแล้ว พวกเขาไม่ได้ยินหรอก” ลื่นเสียงนุ่มนวลของปีศาจจิ้งจอก ร่างที่แต่เดิมตื่นรณก็หยุดนิ่งราวกับสั่งได้

มู่เฟยเหลียนถอนหายใจออกมายาวเหยียด “เจ็บคอจัง”

นางพูดจบก็ไม่วายโอ้แอ้ๆ ให้ดูเป็นหลักฐาน ชักสีหน้าน่าสงสารเข้าไปใส่อย่างเจ้ามารยา ทั้งที่ตนเองมีหน้าที่แค่ตะโกนอย่างเดียว ที่เหลือเป็นผู้อื่นต่างหากที่เห็นเดเห็น้อย

ทรงเสียหรีตามองคนพูด ร่างกายเปล่งแสงสว่างจ้าก่อนจะจางหายไป ร่างของบุรุษผมสีเงินแปรเปลี่ยนกลายเป็นจิ้งจอกหิมะสีขาวตัวใหญ่ พุ่งทะยานออกจากเมืองหลวงโดยมีมู่เฟยเหลียนเกาะอยู่บนหลัง

“เกาะให้แน่นๆ ละ” เสียงกังวานไพเราะดังแข่งกับเสียงสายลมยามค่ำคืน “อ้อ!”

ครั้นได้ยินเสียงขานรับ จิ้งจอกสีขาวบริสุทธิ์ก็ดีดกายทะยานขึ้นไปบนอากาศ ชาวเมืองที่อยู่เบื้องล่างต่างกำลังสนุกสนานกับงานเทศกาล แสงจากประทัดและโคมแดงที่ห้อยระย้าทำให้ดูมีสีสัน ครบครัน คู่รักเดินจูงมือกันทั่วท้องถนนเป็นบรรยากาศที่สวยงามและอบอุ่น

มู่เฟยเหลียนมองภาพเหล่านั้นด้วยแววตาหม่นหมอง ไม่รู้ว่าหลังจากนี้จะมีโอกาสได้มาเดินเล่นในงานเทศกาลร่วมกับครอบครัวอีกหรือไม่

“ลิ่งเลหรือ”

เด็กสาวนุ่งหน้าเมื่ออีกฝ่ายพูดจาแทงใจดำ “ข้าไม่ลิ่งเล แค่อาลัยอารณ์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น...”

ทรงเสียหรีวเราะในลำคอ วิ่งกระโดดสลับไปมาบนหลังคาบ้านเรือน “ดูท่าว่าคงไม่เล็กน้อยกระมัง”

สีหน้าของผู้ฟังเชื่องซึม ทว่าผ่านไปเพียงพริบตาเดียว แวตาก็เปลี่ยนกลับมาเป็นมุ่งมั่นแน่วแน่ “แต่ข้าไม่เคยเสียใจที่ตัดสินใจเช่นนี้”

ในเมื่อตัดสินใจลงมือทำ ก็ต้องทำให้แนบเนียน เรื่องนี้เกี่ยวพันกับजन อ้อมมู มู่เฟยเหลียนยอมมีอาจะกระทำอย่างขอไปทีได้

หากนางถูกปีศาจลักพาตัวไปต่อหน้าผู้คน ราชสำนักย่อมมีอาจเอาผิดต่อจวนอ๋องมู่ ขณะเดียวกันก็ถือเป็นการสั่นคลอนอำนาจของหวงผู้่อเพื่อมิให้กำเริบเลิกลาจนเกินไป

แผนการในครั้งนี้ เหลอชิงเป็นผู้เสนอ เพราะนับตั้งแต่ฮ่องเต้องค์ใหม่ได้อำนาจ ก็มักกระทำการเรื่องผิดศีลธรรมจนน่าระอา แม้เวลานี้อำนาจภายในราชสำนักของจวนอ๋องมู่จะลดลงไปด้วย มู่หลิงเหวินซึ่งไม่ยึดติดกับลาภยศก็มีได้เดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใด ตราบใดที่เขามีกำลังทหารเพื่อรักษาความสงบของชายแดนไว้ได้

เรื่องราวภายในวังวนอำนาจกลับซับซ้อนนัก ผู้คนที่เกี่ยวข้องกับยอมมีจุดประสงค์ของตนเอง หินหล่นก้อนเดียวย่อมกระทบไปถึงผืนน้ำ ผู้ที่ได้รับผลกระทบในครั้งนี้ย่อมมีมากมายมหาศาล

มู่หลิงเหวินกับเหลอชิงนั้นอุทิศตนเพื่อผู้อื่นมามาก ครานี้พวกเขาจึงขอเห็นแก่ตัวสักครั้ง และใช้แผนการนี้มอบอิสรภาพให้แก่บุตรสาวอันเป็นที่รัก

การเคลื่อนไหวของหรงเสี่ยวรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ ภาพวิมวเมืองที่อยู่ด้านล่างแปรเปลี่ยนเป็นป่ากว้าง แสดงให้เห็นว่าพวกนางออกจากอาณาเขตกำแพงเมืองหลวง ครั้นถึงชายป่าทางตอนใต้ ลัทธิร่างใหญ่ก็ชะลอความเร็วจนหยุดลงตรงลำธาร

มู่เพยเหลียนกระโดดลงมายืนบนผืนหญ้า ปล่อยให้หรงเสี่ยวดื่มน้ำและพักผ่อนให้เต็มที่

นี่คือสถานที่ที่นางนัดหมายกับบิดามารดา แต่ถ้ามีสิ่งใดผิดพลาด พวกนางจะรอที่นั่นเพียงแค่ครึ่งชั่วยาม จากนั้นก็จะมุ่งหน้าเดินทางไกลอีกหลายร้อยลี้

“ทักษะการตกตาดูอื่นของข้าล้าเลิศมากใช้หรือไม่”

เด็กสาวหย่อนกายนั่งลงข้างๆ เอามือจุ่มน้ำในลำธารเล่น “ผิดแล้วท่านลุงหรงเสี่ยว หากเทียบกันดูแล้ว ข้ามันใจว่าเหนือกว่าท่านอยู่ชั้นหนึ่ง”

“ที่ไหนกัน” หรงเสี่ยวสะบัดพวงหางตะหลังคนข่มอย่างหยอกเย้า “ข้าเห็นนะว่าเจ้าหลู่อ๋ิม”

“ไม่มีสักหน่อย ท่านตาผาดแล้ว!”

“ตอนที่ข้าอุ้มเจ้า”

“ตอนนั้นข้าไม่ได้ยิ้ม ข้าแค่คันปากเท่านั้น!”

ปีศาจจึงจอกเก้าหางหัวเราะหึๆ “ตอนข้าสู้กับบุรุษหน้าเหม็นแฉะมู เจ้าลืมพูดตามบท ต้องให้ข้าหันไปทางทหาร เจ้าจึงจะเรียกให้พวกเขามาช่วย”

คราวนี้ผู้ที่ถูกจี้ตรงจุดส่งเสียงจี้จะในลำคออย่างขัดใจ

“ก็ได้ ข้ายอมรับ” มูเพยเหลียนวิ่งน้ำใสอีกฝ่ายแล้วพูดแก้ไขให้ถูกต้อง “ที่ข้าพูดว่าเหนือกว่าท่านชั้นหนึ่งมันเกินไป ข้าเหนือกว่าท่านเพียงครึ่งขั้นต่างหาก”
ทรงเสียงกระโดดหลบน้ำพลางขมวดคิ้วใส “แบบนี้ไม่ถูกกระมัง”

“ท่านลุงทรงเสีย หากท่านไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกใคร ข้าสัญญาว่าจะย่างปลาให้ท่านกินเยอะๆ เลย”

“เด็กเจ้าเล่ห์” เขาริบเอาหน้าทรงยาวมาถูไถแก้มของเด็กสาว “สมแล้วที่ข้าเลี้ยงมาเองกับมือ”

“ใครเลี้ยงใครมาเองกับมือ หือ ทรงเสีย”

เสียงหวานอันคุ้นเคยของใครบางคนส่งผลให้ทั้งสองหันขวับไปมองด้านหลัง ครั้นเห็นร่างบางในอาภรณ์ชุดเดิมที่สวมในงานเลี้ยงก็คลี่ยิ้มกว้าง

“ชิงเอ๋อร์ของข้า” พวงหางทั้งเก้าของผู้ถูกเรียกสะบัดพันกันไปตาม ชวนให้รู้สึกตาลาย

เหอชิงคลี่ยิ้มหวาน ทว่าเงาตะคุ่มซึ่งอยู่ด้านหลังกลับแผ่ไอสังหารออกมา “ไม่ใช่ของเจ้า”

ปีศาจจึงจอกแปลงกายกลับมาเป็นมนุษย์ผมสีเงินสลวย เขม่นมองบิดาของมูเพยเหลียนอย่างหงุดหงิด “แมลงนาราคาญ”

มูเพยเหลียนเห็นท่าไม่ดี รีบตรงเข้าไปเกาะแขนบิดาเพื่อห้ามทัพ ส่วนเหอชิงยกมือทำสะเอว มองทรงเสียที่ชอบเย้าแหย่สามีของนางอย่างตำหนิ

“พวกเราไม่มีเวลาไม่มาก มีสิ่งใดอยากพูดก็รีบพูดเถิด”

“จริงสีท่านพ่อ ท่านไม่ได้อยู่กับทหารของวังหลวงหรือ” เด็กสาวเอียงคอมองมูหิ่งเหวินอย่างสงสัย

แม่แผนการของมารดาจะรัดกุม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องจะไม่รู้และพลาดใส่ครอบครัวของนาง

“ข้าบอกว่าพวกเขาชักช้าจึงมีมาล่วงหน้ามาก่อน อีกไม่นานพวกเขาก็จะมา

ถึง วางใจเถิด หลังจากนั้นข้าจะนำกำลังคนตระเวนตามหาเจ้าไปทั่วแคว้น ฮ่องเต๋
ทรงไม่ระแวงสงสัยอย่างแน่นอน”

ผู้ฟังเฝ้าปากพลางพยักหน้าแซมซ้ำ เมื่อเวลาแห่งการจากลามาถึง นางก็
อดรู้สึกใจหายมิได้

ตู้บ!

สองสามีภรรยาต่างผงะเล็กน้อยเมื่อจู่ๆ เห็นมู่เพยเปลี่ยนคุกเข่าลงต่อหน้า
“ขอบคุณท่านพ่อท่านแม่ที่ยอมรับคำขอที่เห็นแก่ตัวของข้า เปลี่ยน-
เออร์ขอการะขอขอบคุณพวกท่านเป็นครั้งสุดท้าย”

เธอจึงมองภาพบุตรสาวที่โชกศีรษะลงบนพื้นแล้วนึกถึงภาพของตนเอง
ในวัยเด็ก

ยามนั้นนางเด็กกว่ามู่เพยเปลี่ยนในเวลานี้ และตัดสินใจขอออกจากบ้าน
เพื่อไปศึกษาวิชาเรียนวิชาแพทย์ในที่ห่างไกล

ความรู้สึกของบุพการีในยามนั้น คงไม่ต่างจากที่เหอชิงรู้สึกในยามนี้
เป็นความตื่นตันและหวั่นหาอาลัยไปในคราวเดียวกัน
มู่หิ่งเหวินบีบไหล่ภรรยาเบาๆ อย่างเข้าใจ แต่ถ้านางกลืนน้ำตาไม่อยู่จน
ร้องไห้ มู่เพยเปลี่ยนต้องพลอยร้องไห้ไปด้วยแน่

เวลาในการรำลະระหว่างพวกเขามีจำกัด การจากกันด้วยรอยยิ้มย่อมดี
กว่าน้ำตา

“เปลี่ยนเออร์ ลูกขึ้นเถิด” ท่านอ๋องมู่ทรงประคองร่างบุตรสาวให้ยืนขึ้น
“ข้ามีบางสิ่งจะให้เจ้า”

บุรุษเจ้าของร่างกำยำปลดอาวุธขึ้นใหญ่ที่ห้อยสะพายอยู่ข้างเอวออกมา
“นี่คือดาบปราบปีศาจ เป็นมรดกตกทอดของสกุลมู่มาหลายชั่วอายุคน
ข้าเองก็ได้รับมาจากปู่ของเจ้า” มู่หิ่งเหวินมองดาบซึ่งอยู่ติดกายเขาตลอดเวลา
ขณะอยู่ในสนามรบ มันได้ช่วยชีวิตเขาไว้หลายครั้ง และเขาก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
หลังจากนี้นั้นจะปกป้องดูแลบุตรสาวอันเป็นที่รักแทนเขา “อาวุธไม่มีตา แต่จิต
วิญญาณเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกับเจ้าของ จงใช้มันก็ต่อเมื่อถึงคราวจำเป็น เพื่อ
ปกป้องตนเองและผู้ที่ย่อมแอ”

มู่เพยเปลี่ยนผายมือรับดาบจากบิดา ยิงน้ำหนักร่างของอาวุธที่สืบทอดต่อกัน

มาหลายชั่วอายุคนหนักอึ้งมากเท่าไร เด็กสาวก็รู้สึกว่าการบนบานของนางยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ดาบเล่มนี้คงมีอำนาจร้ายกาจมากกว่าดาบที่นางเคยใช้ฝึกฝน ดังนั้นนางควรใช้มันอย่างมีสติ

“เหลียนเอ๋อร์น้อมฟังคำสั่งสอนของท่านพ่อ”

ด้านเหอชิงหยิบเอาห่อผ้ากับถุงเงินออกมาจากอกเสื้อ “ด้านในมียาสองตลับ สีนํ้าตาลแถมเขียวเป็นยาสารพัดนึก หากได้รับบาดเจ็บ ช้ำใน ลมปรารถนา วิ่งวนสับสน หรือถูกพิษ สามารถใช้ยาตัวนี้เพื่อรักษาเบื้องต้น ด้วยจะมีฤทธิ์ประมาณหกชั่วยาม ตลับสีด้าเป็นผงยาสลบ สามารถใช้ลนไฟ ใส่อาหารและนํ้า หรือโปะจมูก มีฤทธิ์ให้คนสลบไสลประมาณสองถึงสามชั่วยาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับร่างกายของแต่ละคน ส่วนเงินจำนวนนี้ ให้ใช้ระหว่างเดินทาง”

เนื่องจากดาบมีขนาดใหญ่มาก มู่เพยเหลียนจึงเอามันสะพายหลัง จากนั้นก็รีบออกจากมารดา “ขอบคุณท่านแม่”

“ทรงเสียดายไปส่งเจ้าถึงสุดเขตแดนติดทะเล แต่หลังจากนั้น... เจ้าจะต้องเดินทางด้วยตนเอง”

เด็กสาวพยักหน้ารับรู้ “เหลียนเอ๋อร์ทราบแล้ว”

“ข้าคิดว่าเจ้าไม่จำเป็นต้องไปไกลถึงดินแดนโพ้นทะเลหรอก” มู่หลิงเหวินเอ่ยขึ้นหลังจากเรียบมานาน

ดินแดนโพ้นทะเลห่างไกลจากที่นี่เกือบพันลี้ มู่เพยเหลียนอยู่ลำพังตัวคนเดียว หากเดือดร้อนและตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายจะอย่างไร

เหอชิงอมยิ้มนิดๆ เมื่อเห็นสามเป็นห่วงบุตรสาวอย่างออกนอกหน้า

“ท่านพ่อ ข้าเคยติดตามท่านแม่ไปดินแดนโพ้นทะเลมาแล้วครั้งหนึ่ง ข้าชอบที่นั่นมาก อีกอย่าง... หากเดินทางไปต่างแคว้นก็เชื่อว่าจะพ้นหูดตาของสายลับจากแคว้นเยว่ หากข้าไปขอความช่วยเหลือจากท่านตาท่านลุง ไม่น่ว่าข้าสารอาจรู้ไหลมาถึงพระภรรณของฮ่องเต้ ต่อให้ความเสี่ยงมีเพียงนิดเดียว ข้าก็ไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้น มิสู้ตัดปัญหาไปเลยยังดีเสียกว่า”

“แต่...”

พระชายาและพระอัสสา⁷ ของพระสวามี “เคารพการตัดสินใจของเหลียน-

เออร์เกิด”

หากผู้คนรู้ว่าท่านองค์ทรงติบุตรสาวคงพากันหัวเราะเยาะ

“ท่านแม่” มู่เฟยเหลียนสะกิดอีกฝ่ายเบาๆ “ข้ามีข้อสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง
อยากถามท่าน”

เหอชิงหลูตามองบุตรสาว ตัดสินใจดึงตัวนางมาพูดคุยกัณตามลำพัง
โดยสายตาคอยมองปีศาจจิ้งจอกกับสามีเป็นพักๆ เกรกว่าหากคลาดสายตาวา
มีเรื่องให้ต่อสู้กันอีก

“เจ้าอยากถามอะไรหรือ”

“หากท่านลุนหรงเสียกับท่านพ่อลูกันจริงๆ ผู้ใดจะเป็นฝ่ายชนะ” นางถาม
ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

หมอหญิงฟังคำถามแล้วถึงกับหัวเราะ “คนหนึ่งเป็นมนุษย์ ส่วนอีกตน
เป็นปีศาจ เจ้าคิดว่าใครจะชนะละ”

“แล้วทั้งที่ท่านลุนหรงเสียไม่ชอบท่านพ่อ เหตุใดเขาจึงได้ยังมือให้ทุกครั้ง
เล่าเพคะ”

“เรื่องนั้น...” สตรีวัยสามสิบต้นๆ ยกยิ้มมุมปาก ลูบศีรษะบุตรสาวอย่าง
รักใคร่เอ็นดู “ไว้ถ้าเจ้าได้มีโอกาสท่องเที่ยวยุทธภพเมื่อไรก็จงรู้เอง”

มู่เฟยเหลียนกะพริบตาเสร็จก็เลิกคิ้ว นางคาดไม่ถึงว่ามารดาจะตอบเช่นนี้
หรือนี่จะเป็นปริศนาของยุทธภพ

เหอชิงมองสีหน้ามึนงงของบุตรสาวก็หัวเราะ อ้าแขนสวมกอดนางเป็น
ครั้งสุดท้าย

“ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ไหน ขอให้จำไว้ว่าที่นี่ยังเป็นบ้านของเจ้าเสมอ หากเจ้ารู้สึก
เหนื่อยล้าก็จงรีบกลับมา”

เด็กสาวกอดตอบมารดาพาลงหลับตาลง “เพคะ ท่านแม่”

การจากลาในครั้งนี้เป็นไปอย่างเรียบง่าย มู่เฟยเหลียนกระชับดาบที่ห้อย
หลัง ซุกซ่อนถุงเงินและตัลบายา เสร็จแล้วก็กระโดดขึ้นหลังจิ้งจอกตัวใหญ่

⁷ พระอังกา แปลว่า ไหล่

“พวกท่านรักษาตัวด้วย”

หมู่หลังเหวินโอบไหล่ภรรยา สองกายอิงแอบแนบชิดราวกับต้องการปลอบประโลมซึ่งกันและกัน

เหอชิงโบกมือลาด้วยน้ำตาเปี่ยมขึ้น “เดินทางปลอดภัย!”

หมู่เพยเหลียนโบกมือตอบ มองภาพของบิดามารดาที่ห่างออกมาเรื่อยๆ จนเหลือเพียงจุดเล็กๆ ในผืนป่ากว้าง

ดวงตะวันของเช้าวันใหม่วาดผ่านผืนฟ้า ประจุสัญลักษณ์แห่งการเริ่มต้น เด็กสาวยกมือปาดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม ดวงตามองตรงไปเบื้องหน้า เห็นภาพของผืนป่าที่ทอดยาวไปจนเห็นผืนทะเลอันกว้างใหญ่ซึ่งตัดกับเส้นขอบฟ้า ที่แท้ความรู้สึกของการได้รับอิสรภาพ... ก็สวยงามแต่อ้างว้างเช่นนี้เอง